

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 798/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1484/95 w odniesieniu do ustalania cen reprezentatywnych w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj 1
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 799/2014 z dnia 24 lipca 2014 r. ustanawiające wzory rocznych i końcowych sprawozdań z wykonania w związku z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego 4
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 800/2014 z dnia 24 lipca 2014 r. ustanawiające zasady sprawozdawczości i inne kwestie praktyczne dotyczące finansowania wsparcia operacyjnego w ramach programów krajowych oraz w ramach specjalnego programu tranzytowego zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 515/2014 ustanawiającym, w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, instrument na rzecz wsparcia finansowego w zakresie granic zewnętrznych i wiz 10
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 801/2014 z dnia 24 lipca 2014 r. określające harmonogram oraz inne warunki realizacji związane z mechanizmem przydziału zasobów na unijny program przesiedleń w ramach Funduszu Azylu, Migracji i Integracji 19
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 802/2014 z dnia 24 lipca 2014 r. ustanawiające wzory dla programów krajowych oraz warunki, jakie musi spełniać elektroniczny system wymiany danych między Komisją a państwami członkowskimi w związku z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego 22

★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 803/2014 z dnia 24 lipca 2014 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 412/2013 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz ceramicznych zastaw stołowych i naczyń kuchennych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej	33
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 804/2014 z dnia 24 lipca 2014 r. wprowadzające odstępstwo od rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 w zakresie zmniejszeń kwot pomocy za zbyt późne złożenie pojedynczych wniosków i wniosków o przydział uprawnień do płatności w odniesieniu do niektórych obszarów we Włoszech dotkniętych powodziami w 2014 r.	35
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 805/2014 z dnia 24 lipca 2014 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	37

DYREKTYWY

★ Dyrektywa Rady 2014/86/UE z dnia 8 lipca 2014 r. zmieniająca dyrektywę Rady 2011/96/UE w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich	40
★ Dyrektywa Rady 2014/87/Euratom z dnia 8 lipca 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2009/71/Euratom ustanawiającą wspólnotowe ramy bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych	42

DECYZJE

★ Decyzja Rady 2014/496/WPZiB z dnia 22 lipca 2014 r. w sprawie aspektów wdrażania, działania i użytkowania europejskiego globalnego systemu nawigacji satelitarnej mających wpływ na bezpieczeństwo Unii Europejskiej i uchylająca wspólne działanie 2004/552/WPZiB	53
2014/497/UE:	
★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie środków zapobiegających wprowadzaniu do Unii i rozprzestrzenianiu się w niej <i>Xylella fastidiosa</i> (Well i Raju) (notyfikowana jako dokument nr C(2014) 5082)	56

Sprostowania

★ Sprostowanie do decyzji nr 2 Wspólnego Komitetu Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia z dnia 21 maja 2014 r. w sprawie wniosku Republiki Mołdawii o przystąpienie jako umawiająca się strona do Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia (Dz.U. L 217 z 23.7.2014)	65
★ Sprostowanie do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009)	66

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 798/2014

z dnia 23 lipca 2014 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1484/95 w odniesieniu do ustalania cen reprezentatywnych w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 183 lit. b),

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające zasady handlu niektórymi towarami pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 1216/2009 i (WE) nr 614/2009 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 6 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1484/95 ⁽³⁾ ustanowiło szczegółowe zasady stosowania systemu dodatkowych należności celnych przywozowych oraz ustaliło ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj.
- (2) Z regularnych kontroli danych, na podstawie których są określane ceny reprezentatywne dla produktów w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj, wynika, że należy zmienić ceny reprezentatywne w przywozie niektórych produktów, uwzględniając wahania cen w zależności od pochodzenia tych produktów.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1484/95.
- (4) Ze względu na konieczność zagwarantowania, że środek ten będzie mieć zastosowanie możliwie jak najszybciej po udostępnieniu aktualnych danych, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie z dniem jego opublikowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1484/95 zastępuje się tekstem zawartym w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

⁽²⁾ Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1484/95 z dnia 28 czerwca 1995 r. ustanawiające szczegółowe zasady wprowadzania systemu dodatkowych należności celnych przywozowych oraz ustalające ceny reprezentatywne w sektorach mięsa drobiowego i jaj oraz w odniesieniu do albumin jaj i uchylające rozporządzenie nr 163/67/EWG (Dz.U. L 145 z 29.6.1995, s. 47).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji,

za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Kod CN	Opis towarów	Reprezentatywna cena (w EUR/100 kg)	Zabezpieczenie, o którym mowa w art. 3 ust. 3 (w EUR/100 kg)	Pochodze- nie ⁽¹⁾
0207 12 10	Kurczaki oskubane i wypatroszone, bez głów i łap oraz bez szyj, serc, wątrobek i żołądków, znane jako »kurczaki 70 %« lub inaczej prezentowane, mrożone	121,8	0	AR
0207 12 90	Kurczaki oskubane i wypatroszone, bez głów i łap oraz bez szyj, serc, wątrobek i żołądków, znane jako »kurczaki 65 %« lub inaczej prezentowane, mrożone	131,2	0	AR
		143,0	0	BR
0207 14 10	Kawałki z ptactwa z gatunku <i>Gallus domesticus</i> bez kości, zamrożone	293,6	2	AR
		220,0	24	BR
		326,7	0	CL
		244,2	17	TH
0207 14 60	Nogi z kurczaka, zamrożone	122,7	6	BR
0207 27 10	Kawałki z indyków bez kości, zamrożone	344,2	0	BR
		310,2	0	CL
1602 32 11	Przetwory z ptactwa z gatunku <i>Gallus domesticus</i> niepoddane obróbce cieplnej	251,6	11	BR

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod »ZZ« odpowiada »innym pochodzeniom«.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 799/2014**z dnia 24 lipca 2014 r.****ustanawiające wzory rocznych i końcowych sprawozdań z wykonania w związku z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 54 ust. 8,

po konsultacji z Komitetem Funduszy Azylu, Migracji i Integracji oraz Bezpieczeństwa Wewnętrznego ustanowionym na mocy art. 59 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 514/2014,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (UE) nr 514/2014 wraz z rozporządzeniami szczegółowymi, o których mowa w art. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 514/2014, stanowi ramy prawne dla unijnego wsparcia finansowego na rzecz rozwijania obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- (2) Rozporządzenie (UE) nr 514/2014 nakłada na państwa członkowskie obowiązek przedłożenia Komisji rocznego sprawozdania z wykonania poszczególnych programów krajowych. Państwa członkowskie muszą przedłożyć również sprawozdanie końcowe z wykonania swoich programów krajowych do końca 2023 r. Aby zapewnić, że Komisja będzie otrzymywała spójne i porównywalne informacje, należy stworzyć wzór, który będzie stosowany w odniesieniu do wszystkich rocznych i końcowych sprawozdań z wykonania.
- (3) Aby umożliwić bezzwłoczne zastosowanie środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu i nie opóźniać zatwierdzenia programów krajowych, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (4) Zjednoczone Królestwo i Irlandia są związane rozporządzeniem (UE) nr 514/2014, a w konsekwencji również niniejszym rozporządzeniem.
- (5) Dania nie jest związana rozporządzeniem (UE) nr 514/2014 ani niniejszym rozporządzeniem.
- (6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Funduszy Azylu, Migracji i Integracji oraz Bezpieczeństwa Wewnętrznego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wzory sprawozdań z wykonania

Wzór sprawozdania rocznego i końcowego sprawozdania z wykonania określony jest w załączniku I.

Sprawozdania przekazywane są Komisji za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany danych ustanowionego w art. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 802/2014 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 112.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 802/2014 z dnia 24 lipca 2014 r. ustanawiające wzory dla programów krajowych oraz warunki, jakie musi spełniać elektroniczny system wymiany danych między Komisją a państwami członkowskimi w związku z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego (zob. s. 22 niniejszego Dziennika Urzędowego).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

WZÓR SPRAWOZDANIA ROCZNEGO I KOŃCOWEGO SPRAWOZDANIA Z WYKONANIA

SEKCJA 1

Cele programu (art. 54 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Cel szczegółowy (określony w rozporządzeniach szczegółowych): krótki opis stanu realizacji strategii oraz celów krajowych w roku budżetowym.

Zmiany w strategii lub celach krajowych lub inne czynniki, które mogą w przyszłości powodować zmiany.

Kwestie mogące wpływać na powodzenie programu krajowego.

Cel krajowy: wykaz najważniejszych wspieranych działań, przeprowadzonych w ciągu roku — doświadczenia pozytywne i problematyczne (zaproponowane rozwiązania).

Działanie szczegółowe (określone w rozporządzeniach szczegółowych): wykaz najważniejszych wspieranych działań, przeprowadzonych w ciągu roku — doświadczenia pozytywne i problematyczne (zaproponowane rozwiązania).

Informacje w formularzu muszą być pełne i nie mogą odsyłać do informacji w załącznikach ani zawierać linków odsyłających do stron internetowych.

CEL SZCZEGÓŁOWY N: Tytuł
Cel krajowy n: tytuł
Działanie szczegółowe n: tytuł

Harmonogram orientacyjny

Zmiany w stosunku do orientacyjnego harmonogramu określonego w programie krajowym.

Orientacyjny harmonogram

	Rodzaj działania	Początek planowania	Początek realizacji	Zakończenie
Cel szczegółowy n: tytuł				
Cel krajowy n:				

SEKCJA 2

Szczególne przypadki

Wyniki (dane liczbowe dla każdej kategorii) zadeklarowanych działań

Plan zadeklarowanych działań:			
Kategorie	Okres zadeklarowanych działań	Okres zadeklarowanych działań	Okres zadeklarowanych działań
Ogółem			

SEKCJA 3

Wspólne wskaźniki i szczegółowe wskaźniki programu (art. 14 ust. 2 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Dane dotyczące poszczególnych wskaźników dla odpowiadającego roku budżetowego

Nr identyfikacyjny wskaźnika	Opis wskaźników	Jednostka pomiaru	Wartość bazowa	Wartość docelowa	Źródło danych	Rok budżetowy n	Rok budżetowy n + 1	Łącznie
CEL SZCZEGÓŁOWY: n: tytuł								

Powody, które mogły znacząco wpłynąć na osiągnięcie celu, w szczególności spowodować brak postępów

Dla każdego roku budżetowego można załączyć dokumenty wyjaśniające rażący brak postępów lub wskazujące na zdolność przekroczenia pułapu w odniesieniu do jednego lub większej liczby wskaźników.

SEKCJA 4

Ramy realizacji programu przez państwo członkowskie

4.1. Komitet ds. Monitorowania (art. 12 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Wykaz najważniejszych decyzji oraz kwestii będących przedmiotem prac Komitetu ds. Monitorowania

4.2. Wspólne ramy monitorowania i oceny (art. 14 ust. 2 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Działania w zakresie monitorowania i oceny podjęte przez instytucję odpowiedzialną, w tym ustalenia dotyczące gromadzenia danych, działania w zakresie oceny, napotkane trudności i działania zaradcze

4.3 Zaangażowanie partnerów w realizację, monitorowanie i ocenę programu krajowego (art. 12 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Krótki opis najważniejszego wkładu i uwag partnerów w trakcie roku budżetowego

4.4 Informacyjne i publikacje (art. 53 rozporządzenia (UE) 514/2014)

Link do strony programu

Wykaz najważniejszych działań w zakresie informacji i publikacji w roku budżetowym. Należy załączyć przykładowe materiały.

4.5 Komplementarność z innymi instrumentami finansowymi Unii (art. 14 ust. 2 lit. e) oraz art. 14 ust. 5 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Krótki opis najważniejszych działań i konsultacji przeprowadzonych w celu zagwarantowania koordynacji z pozostałymi instrumentami Unii:

- europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi (Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego, Europejski Fundusz Społeczny, Fundusz Spójności, Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, Europejski Fundusz Morski i Rybacki),
- innymi funduszami lub programami UE (np. program „Uczenie się przez całe życie”, program „Kultura”, program „Młodzież w działaniu”),
- instrumentami UE z zakresu stosunków zewnętrznych (np. Instrument Pomocy Przedakcesyjnej, Europejski Instrument Sąsiedztwa i Partnerstwa, Instrument na rzecz Stabilności) w zakresie, w jakim program dotyczy stosunków z państwami trzecimi.

--

4.6. Bezpośrednie udzielanie zamówień

Uzasadnienie wszystkich przypadków, w których bezpośrednio udzielono zamówień

--

SEKCJA 5

Wsparcie finansowe (art. 54 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

5.1. Sprawozdanie finansowe w rozbiciu na poszczególne cele szczegółowe

Tabela

(w EUR)

Cel szczegółowy n: tytuł	
Cel krajowy n	
Cele szczegółowe łącznie	
Działanie szczegółowe n:	
Ogółem 1 Cel szczegółowy	
Cel krajowy n + 1	
Cele krajowe łącznie	
Działanie szczegółowe n + 1	
Ogółem n	
Przypadki szczególne	
Ogółem — przypadki szczególne	
Pomoc techniczna: (Maximum = ustalona kwota + (łącznie przyznana kwota) * 5 lub 5,5 % zgodnie z rozporządzeniami szczegółowymi)	
OGÓŁEM	

Realizacja planu finansowania programu krajowego określającego łączny wkład UE w poszczególnych latach budżetowych

5.2. Plan finansowania w rozbiciu na poszczególne lata budżetowe

Tabela

(w EUR)

ROK	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	OGÓŁEM
Koszty zaprogramowane ogółem								
Koszty, na które zaciągnięto zobowiązania, ogółem								

5.3. Uzasadnienie odchyleń od minimalnego udziału określonego w rozporządzeniu szczegółowym

(tylko jeśli występują różnice w stosunku do zatwierdzonego programu krajowego, art. 14 ust. 5 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Szczegółowe uzasadnienie odchyleń od minimalnego udziału określonego w rozporządzeniu szczegółowym

--

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 800/2014**z dnia 24 lipca 2014 r.**

ustanawiające zasady sprawozdawczości i inne kwestie praktyczne dotyczące finansowania wsparcia operacyjnego w ramach programów krajowych oraz w ramach specjalnego programu tranzytowego zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 515/2014 ustanawiającym, w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, instrument na rzecz wsparcia finansowego w zakresie granic zewnętrznych i wiz

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 515/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające, w ramach Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, instrument na rzecz wsparcia finansowego w zakresie granic zewnętrznych i wiz ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10 ust. 6 oraz art. 11 ust. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 515/2014 rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 ⁽²⁾ ma zastosowanie do instrumentu na rzecz wsparcia finansowego w zakresie granic zewnętrznych i wiz. W związku z tym wszystkie rozporządzenia delegowane i wykonawcze Komisji przyjmowane na podstawie rozporządzenia (UE) nr 514/2014 mają zastosowanie do instrumentu na rzecz wsparcia finansowego w zakresie granic zewnętrznych i wiz.
- (2) Rozporządzenia wykonawcze Komisji (UE) nr 802/2014 ⁽³⁾ oraz (UE) nr 799/2014 ⁽⁴⁾ w szczególności ustanawiają warunki, jakie musi spełniać elektroniczny system wymiany danych między Komisją a państwami członkowskimi, określają wzory dla programów krajowych oraz dla rocznych i końcowych sprawozdań z wykonania tych programów.
- (3) Zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 515/2014 państwo członkowskie może wykorzystać do 40 % kwoty przydzielonej w ramach instrumentu na rzecz wsparcia finansowego w zakresie granic zewnętrznych i wiz w celu sfinansowania wsparcia operacyjnego dla organów publicznych odpowiedzialnych za realizowanie zadań i usług, które stanowią usługę publiczną na rzecz Unii. Przed zatwierdzeniem programu krajowego państwo członkowskie, które zamierza finansować wsparcie operacyjne w ramach swojego programu krajowego, powinno przekazać określone informacje, aby Komisja mogła dokonać oceny, czy spełnione zostały warunki ustanowione w art. 10 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 515/2014. Należy również określić dodatkowe wymogi w zakresie sprawozdawczości związanej ze wsparciem operacyjnym.
- (4) Na mocy art. 11 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 515/2014 zasoby stanowiące dodatkowe szczególne wsparcie operacyjne przyznano Litwie w ramach specjalnego programu tranzytowego między Litwą a Komisją. Należy zwrócić się do Litwy o przekazanie szczegółowych informacji w tym kontekście, zwłaszcza aby umożliwić Komisji dokonanie oceny określonych w art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 515/2014 warunków kwalifikowalności odnoszących się do kosztów, które Litwa ma zamiar objąć finansowaniem w ramach omawianego instrumentu. Należy również określić dodatkowe wymogi w zakresie sprawozdawczości związanej ze wsparciem operacyjnym w ramach specjalnego programu tranzytowego.
- (5) Zgodnie z art. 1 i 2 protokołu (nr 22) w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia, nie jest nim związana ani nie podlega jego zastosowaniu. Ponieważ niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 tego protokołu Dania podejmuje w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego rozporządzenia decyzję, czy dokona jego transpozycji do swego prawa krajowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 143.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ogólne przepisy dotyczące Funduszu Migracji, Azylu i Integracji oraz instrumentu wsparcia finansowego w zakresie współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego (Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 112).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 802/2014 z dnia 24 lipca 2014 r. ustanawiające wzory dla programów krajowych oraz warunki, jakie musi spełniać elektroniczny system wymiany danych między Komisją a państwami członkowskimi w związku z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azylu i Migracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego (zob. s. 22 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 799/2014 z dnia 24 lipca 2014 r. ustanawiające wzory dla rocznych i końcowych sprawozdań z wykonania w związku z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azylu i Migracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego (zob. s. 4 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- (6) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽¹⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A i B decyzji Rady 1999/437/WE ⁽²⁾.
- (7) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽³⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A i B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE ⁽⁴⁾.
- (8) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽⁵⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A i B decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE ⁽⁶⁾.
- (9) Aby umożliwić bezzwłoczne zastosowanie środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu i nie opóźniać zatwierdzenia programów krajowych, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
- (10) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz Bezpieczeństwa Wewnętrznego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Kwestie praktyczne dotyczące wsparcia finansowanego w ramach programów krajowych oraz specjalnego programu tranzytowego

1. Jeżeli państwo członkowskie postanowi zwrócić się o wsparcie operacyjne zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) nr 515/2014, przekazuje Komisji informacje wskazane w załączniku I do niniejszego rozporządzenia oraz informacje wskazane w załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 802/2014.

Państwo członkowskie przekazuje Komisji również plan orientacyjny na formularzu zgodnym ze wzorem określonym w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

2. Jeżeli Litwa postanowi wykorzystać wsparcie operacyjne dostępne w ramach specjalnego programu tranzytowego zgodnie z art. 11 rozporządzenia (UE) nr 515/2014, przekazuje Komisji informacje wskazane w załączniku III do niniejszego rozporządzenia oraz informacje wskazane w załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 802/2014.

3. Informacje i formularze, o których mowa w niniejszym artykule, przekazywane są Komisji za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany danych ustanowionego w art. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 802/2014.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

⁽²⁾ Decyzja Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania Układu zawartego przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31).

⁽³⁾ Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

*Artykuł 2***Wzór sprawozdania dotyczącego realizacji finansowania wsparcia operacyjnego w ramach programów krajowych oraz specjalnego programu tranzytowego**

1. Jeżeli wsparcie operacyjne jest finansowane w ramach programu krajowego, dane państwo członkowskie przedkłada sprawozdanie z jego realizacji zgodnie z art. 54 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 sporządzone zgodnie ze wzorem określonym w załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 799/2014.

Wraz ze sprawozdaniem z realizacji państwo członkowskie przekazuje Komisji również informacje wyszczególnione w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia.

2. Jeżeli wsparcie operacyjne w ramach specjalnego programu tranzytowego jest finansowane przez program krajowy dla Litwy, Litwa przedkłada sprawozdanie z jego realizacji zgodnie z art. 54 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 sporządzone zgodnie ze wzorem określonym w załączniku do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 799/2014.

Wraz ze sprawozdaniem z realizacji Litwa przekazuje Komisji również informacje wyszczególnione w załączniku V do niniejszego rozporządzenia.

3. Informacje, o których mowa w niniejszym artykule, przekazywane są Komisji za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany danych ustanowionego w art. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 802/2014.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

PROGRAMOWANIE WSPARCIA OPERACYJNEGO W RAMACH PROGRAMÓW KRAJOWYCH

Jeżeli wsparcie operacyjne objęte jest programem krajowym, państwa członkowskie muszą potwierdzić, że spełniają warunki określone w art. 10 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 515/2014.

Cel krajowy: przedstawić ogólny opis wykorzystania wsparcia operacyjnego, zawierający założenia i cele, jakie mają zostać osiągnięte, a także wskazujący usługi i zadania, które będą finansowane w ramach mechanizmu wsparcia operacyjnego.

Ponadto jeżeli program krajowy obejmuje wsparcie operacyjne na rzecz wiz lub granic, należy wypełnić i załączyć formularz „Plan orientacyjny”. Formularz „Plan orientacyjny” nie będzie stanowić elementu decyzji Komisji w sprawie zatwierdzenia programu.

CEL SZCZEGÓŁOWY: Wsparcie operacyjne/art. 10 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 515/2014
potwierdza niniejszym, że przestrzega unijnego dorobku prawnego dotyczącego granic i wiz.
potwierdza niniejszym, że zachowuje zgodność z unijnymi normami i wytycznymi dotyczącymi dobrej administracji w obszarze granic i wiz, w szczególności z katalogiem Schengen dotyczącym kontroli na granicach zewnętrznych, praktycznym poradnikiem dla straży granicznej i podręcznikiem dotyczącym wiz.
Cel krajowy: Wsparcie operacyjne na rzecz WIZ
Cel krajowy: Wsparcie operacyjne na rzecz granic

ZAŁĄCZNIK II

PLAN ORIENTACYJNY DOTYCZĄCY WSPARCIA OPERACYJNEGO W RAMACH PROGRAMU KRAJOWEGO

Niniejszy formularz nie będzie stanowił elementu decyzji Komisji w sprawie zatwierdzenia programu.

Dla każdego typu wsparcia (na rzecz wiz lub granic) proszę przedstawić:

(i) orientacyjną listę beneficjentów:

- nazwa beneficjenta (np. ministerstwo spraw zagranicznych, departament imigracyjny policji, straż przybrzeżna, zarząd portu, wojsko) oraz osobowość prawna (np. władze publiczne, spółka akcyjna itd.),
- zadania beneficjentów wynikające z przepisów,
- główne zadania wykonywane w dziedzinie zarządzania granicami/w dziedzinie wiz, w tym działania objęte wsparciem.

Jeśli to konieczne, proszę dodać więcej linijek;

(ii) orientacyjny wykaz zadań: opis najważniejszych zadań beneficjenta w dziedzinie:

- wydawania wiz, w tym zadania, które mają zostać objęte wsparciem w ramach art. 10 rozporządzenia (UE) nr 515/2014, lub
- zarządzania granicami, w tym zadania, które mają zostać objęte wsparciem w ramach art. 10 rozporządzenia (UE) nr 515/2014. Nie trzeba opisywać wszystkich zadań beneficjenta, ale wyłącznie zadania związane z zarządzaniem granicami i kontrolą paszportową (np. patrole wojskowe na morzu mające zapobiec nielegalnemu przekraczaniu granic).

Zadania muszą być zgrupowane według miejsca, w którym będą wykonywane (np. konsulat generalny w Pekinie lub ministerstwo spraw zagranicznych lub granica słowacko-ukraińska). W miarę możliwości do każdego zadania związanego ze wsparciem operacyjnym na rzecz granic należy wskazać odcinek graniczny;

(iii) orientacyjną liczbę pracowników: We właściwych przypadkach należy wskazać liczbę pracowników każdego z beneficjentów, którzy mają zostać objęci wsparciem przy poszczególnych zadaniach (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy przez cały okres trwania wsparcia operacyjnego);

(iv) orientacyjny podział środków budżetowych według typu beneficjenta na następujące kategorie kosztów:

koszty personelu, w tym koszty szkoleń

koszty usług, takich jak konserwacja i naprawy

udoskonalenie/wymiana wyposażenia

nieruchomości (amortyzacja, remonty)

systemy komputerowe (zarządzanie operacyjne systemami SIS, VIS i nowymi systemami, wynajem lokali oraz remonty, infrastruktura komunikacyjna i zagadnienia związane z bezpieczeństwem)

działania (koszty nieobjęte żadną z pozostałych kategorii)

Plan orientacyjny — formularz I: Wsparcie operacyjne na rzecz WIZ		
Część I.1: Orientacyjny wykaz zadań		
Zadania	Beneficjent	Personel
1. Konsulaty i inne jednostki znajdujące się w innych państwach		
1.1.		
1.n		

2. Jednostki centralne i inne (wyspecjalizowane departamenty centralne odpowiadające za wydawanie wiz, których wydanie nie jest związane ze szczególną lokalizacją, np. Ministerstwo Spraw Zagranicznych — Wydział Wizowy)		
2.1.		
2.n		
Część I.2: Orientacyjny podział budżetu		Ogółem na beneficjenta
Beneficjent:		
1.1.	koszty personelu, w tym koszty szkoleń	
1.2.	koszty usług, takich jak konserwacja i naprawy	
1.3.	udoskonalenie/wymiana wyposażenia	
1.4.	nieruchomości (amortyzacja, remonty)	
1.5.	systemy komputerowe (zarządzanie operacyjne systemami SIS, VIS i nowymi systemami, wynajem lokali oraz remonty, infrastruktura komunikacyjna i zagadnienia związane z bezpieczeństwem)	
1.6.	działania (koszty nieobjęte żadną z pozostałych kategorii)	
Ogółem:		

Plan orientacyjny — formularz II: Wsparcie operacyjne na rzecz granic			
Część II.1: Orientacyjny wykaz zadań			
Zadania	Beneficjent	Personel	
1. Granice lądowe			
1.1.			
1.n			
2. Granice morskie			
2.1.			
2.n			
3. Granice powietrzne			
3.1.			
3.n			

4. Służby centralne i inne (wyspecjalizowane departamenty centralne odpowiadające za zarządzanie granicami, których wydanie nie jest związane ze szczególną lokalizacją, np. analiza ryzyka przeprowadzana w głównej siedzibie służby granicznej, szkolenia)			
4.1.			
4.n			
Część II.2: Orientacyjny podział budżetu			Ogółem na beneficjenta
1. Beneficjent:			
1.1.	koszty personelu, w tym koszty szkoleń		
1.2.	koszty usług, takich jak konserwacja i naprawy		
1.3.	udoskonalenie/wymiana wyposażenia		
1.4.	nieruchomości (amortyzacja, remonty)		
1.5.	systemy komputerowe (zarządzanie operacyjne systemami SIS, VIS i nowymi systemami, wynajem lokali oraz remonty, infrastruktura komunikacyjna i zagadnienia związane z bezpieczeństwem)		
1.6.	działania (koszty nieobjęte żadną z pozostałych kategorii)		
Ogółem:			

ZAŁĄCZNIK III

PROGRAMOWANIE WSPARCIA OPERACYJNEGO W RAMACH SPECJALNEGO PROGRAMU TRANZYTOWEGO

Wsparcie operacyjne w ramach specjalnego programu tranzytowego (Litwa): proszę przedstawić krajową strategię realizacji specjalnego programu tranzytowego, wymogi w ramach tej strategii i cele krajowe określone w celu spełnienia tych wymogów. Proszę przedstawić wyniki i oczekiwane efekty tej strategii

Rodzaje kosztów dodatkowych: proszę podać rodzaje dodatkowych kosztów, które mają zostać objęte wsparciem w związku z wdrażaniem specjalnego programu tranzytowego.

Przypadek szczególny: Wsparcie operacyjne na rzecz specjalnego programu tranzytowego (Litwa)
Rodzaje kosztów dodatkowych

ZAŁĄCZNIK IV

SPRAWOZDANIE DOTYCZĄCE WSPARCIA OPERACYJNEGO

Streszczenie: Streszczenie stanu realizacji wsparcia operacyjnego w trakcie roku finansowego względem sytuacji wyjściowej, zrealizowane założenia i cele.

Działania: Wykaz najważniejszych działań w ciągu roku — doświadczenia pozytywne i problematyczne (zaproponowane rozwiązania).

CEL SZCZEGÓŁOWY: Wsparcie operacyjne — streszczenie
Wsparcie operacyjne na rzecz działań w obszarze WIZ
Wsparcie operacyjne na rzecz granic

ZAŁĄCZNIK V

**SPRAWOZDANIE Z REALIZACJI WSPARCIA OPERACYJNEGO W RAMACH SPECJALNEGO PROGRAMU
TRANZYTOWEGO**

Specjalny program tranzytowy (określony w rozporządzeniach szczegółowych): opis realizacji specjalnego programu tranzytowego.

Zmiany w strategii lub celach krajowych lub inne czynniki, które mogą w przyszłości powodować zmiany.

Istotne kwestie mogące wpływać na powodzenie specjalnego programu tranzytowego.

— Cel krajowy: Wykaz najważniejszych działań w ciągu roku — zakończonych powodzeniem lub napotyających problemy (podać rozwiązania).

CEL SZCZEGÓŁOWY: Wsparcie operacyjne na rzecz specjalnego programu tranzytowego (Litwa) — streszczenie
Cel krajowy: Działania w ramach specjalnego programu tranzytowego

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 801/2014**z dnia 24 lipca 2014 r.****określające harmonogram oraz inne warunki realizacji związane z mechanizmem przydziału zasobów na unijny program przesiedleń w ramach Funduszu Azylu, Migracji i Integracji**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 516/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające Fundusz Azylu, Migracji i Integracji ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 17 ust. 8,po konsultacji z Komitetem ds. Funduszy Azylu, Migracji i Integracji oraz Bezpieczeństwa Wewnętrznego, ustanowionym artykułem 59 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Poza kwotami przydzielonymi zgodnie z art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 516/2014 państwa członkowskie otrzymują co dwa lata kwotę dodatkową na każdą przesiedloną osobę.
- (2) Należy określić okresy, jakie mają być uwzględniane do celów obliczenia tej kwoty dodatkowej. Stosowne jest ustanowienie trzech okresów przesiedleń, z których na każdy można przydzielić państwu członkowskiemu kwotę dodatkową.
- (3) Jeżeli w 2017 r. konieczne okaże się dokonanie w 2019 r. przeglądu wspólnych priorytetów Unii w zakresie przesiedleń, o których mowa w art. 17 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 516/2014, trzeci okres przesiedlenia obejmujący lata 2018–2020 może zostać ograniczony do lat 2018–2019. Jeżeli tak się stanie, niniejsze rozporządzenie zostanie zmienione w celu wprowadzenia dodatkowego okresu przesiedleń na rok 2020.
- (4) Aby umożliwić Komisji ustanowienie kwoty dodatkowej przydzielanej na potrzeby przesiedleń na dowolny z okresów przesiedleń, każde państwo członkowskie powinno przedstawić Komisji szacunkową liczbę osób planowaną do przesiedlenia w danym okresie. Szacunki te należy przekazywać za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany danych ustanowionego artykułem 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 802/2014 ⁽³⁾.
- (5) Rozporządzenie (UE) nr 516/2014 stanowi, że kwoty dodatkowe na potrzeby przesiedleń powinny być przydzielane państwom członkowskim po raz pierwszy za pomocą indywidualnych decyzji w sprawie finansowania zatwierdzających programy krajowe, o których mowa w art. 14 rozporządzenia (UE) nr 514/2014. W związku z tym w odniesieniu do okresu przesiedleń obejmującego lata 2014 i 2015 programy krajowe przedkładane Komisji powinny zawierać szacunkową liczbę osób, jaką dane państwo członkowskie zamierza przesiedlić w tym okresie. W odniesieniu do pozostałych okresów przesiedleń każde państwo członkowskie powinno przedłożyć swoje szacunki do dnia 15 września roku poprzedzającego dany okres przesiedleń.
- (6) Kwota dodatkowa na potrzeby przesiedleń przydzielana każdemu państwu członkowskiemu jest oparta o szacunkową liczbę osób, jaką to państwo planuje przesiedlić. Aby uznać dane osoby za kwalifikujące się do dodatkowej kwoty, osoby te powinny być osobami skutecznie przesiedlonymi od początku danego okresu przesiedleń i do sześciu miesięcy po zakończeniu tego okresu.
- (7) W celu otrzymania płatności kwoty dodatkowej, która opiera się na kwocie ryczałtowej na każdą przesiedloną osobę, państwa członkowskie powinny zgłaszać Komisji liczbę osób kwalifikujących się do płatności. Państwa członkowskie powinny zachowywać dowody potwierdzające kwalifikowanie się tych osób do płatności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 168.⁽²⁾ Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 112.⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 802/2014 z dnia 24 lipca 2014 r. ustanawiające wzory dla programów krajowych oraz zasady i warunki elektronicznego systemu wymiany danych między Komisją a państwami członkowskimi na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego (zob. s. 22 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- (8) Zjednoczone Królestwo i Irlandia są związane rozporządzeniem (UE) nr 516/2014 i w związku z tym są również związane niniejszym rozporządzeniem.
- (9) Dania nie jest związana rozporządzeniem (UE) nr 516/2014 ani niniejszym rozporządzeniem.
- (10) W celu umożliwienia niezwłocznego stosowania środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu i nieopóźniania zatwierdzania programów krajowych niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przydział kwoty dodatkowej na osoby przesiedlone

1. Aby uzyskać przydział kwoty dodatkowej na osoby przesiedlone, jak określono to w art. 17 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 516/2014, każde państwo członkowskie przekazuje Komisji szacunkową liczbę osób, jaką planuje ono przesiedlić w każdym z poniższych okresów:
 - a) lata 2014 i 2015;
 - b) lata 2016 i 2017;
 - c) lata 2018, 2019 i 2020.
2. Szacunki te obejmują liczbę osób należących do jednej z priorytetowych kategorii i grup osób określonych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 516/2014. Szacunki te przekazuje się za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany danych ustanowionego artykułem 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 802/2014 w sposób następujący:
 - a) szacunki dla lat 2014 i 2015, są uwzględniane w programie krajowym państwa członkowskiego, przedkładanym zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) nr 514/2014;
 - b) szacunki dla lat 2016 i 2017 przedkłada się do dnia 15 września 2015 r.;
 - c) szacunki dla lat 2018–2020 przedkłada się do dnia 15 września 2017 r.
3. Komisja dokonuje analizy tych szacunków oraz możliwie jak najszybciej podejmuje decyzję w sprawie dodatkowych kwot, które mają zostać przydzielone każdemu państwu członkowskiemu, jak określono w art. 17 ust. 9 rozporządzenia (UE) nr 516/2014.

Artykuł 2

Kwalifikowanie się do kwoty dodatkowej na osoby przesiedlone i sprawozdawczość

1. Aby kwalifikować się do dodatkowej kwoty, zainteresowane osoby muszą być osobami skutecznie przesiedlonymi od początku danego okresu przesiedleń i do sześciu miesięcy po zakończeniu tego okresu.

Państwa członkowskie przechowują informacje niezbędne dla właściwej identyfikacji osób przesiedlonych oraz daty ich przesiedlenia.

W odniesieniu do osób objętych jedną z priorytetowych kategorii i grup osób, o których mowa w art. 17 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 516/2014, państwa członkowskie przechowują również dowody na to, że osoby te należą do odpowiedniej priorytetowej kategorii lub grupy osób.

2. Każde państwo członkowskie, któremu przydzielono kwotę dodatkową na potrzeby przesiedleń, wyszczególnia w rocznych sprawozdaniach finansowych, o których mowa w art. 39 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, liczbę przesiedlonych osób kwalifikujących się do kwoty dodatkowej, w tym liczbę osób objętych jedną z priorytetowych kategorii i grup osób określonych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 516/2014. Każdą przesiedloną osobę można liczyć tylko raz.

*Artykuł 3***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 802/2014**z dnia 24 lipca 2014 r.**

ustanawiające wzory dla programów krajowych oraz warunki, jakie musi spełniać elektroniczny system wymiany danych między Komisją a państwami członkowskimi w związku z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azyłu, Migracji i Integracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 514/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Funduszu Azyłu, Migracji i Integracji oraz instrumentu na rzecz wsparcia finansowego współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 14 ust. 4 oraz 24 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (UE) nr 514/2014 wraz z rozporządzeniami szczegółowymi, o których mowa w art. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 514/2014, stanowi ramy prawne dla unijnego wsparcia finansowego na rzecz rozwijania obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości.
- (2) Rozporządzenie (UE) nr 514/2014 nakłada na każde państwo członkowskie obowiązek przedstawienia wieloletniego programu krajowego. Aby zapewnić, że Komisja będzie otrzymywała spójne i porównywalne informacje, należy stworzyć wzór, który będzie stosowany w odniesieniu do wszystkich programów krajowych.
- (3) Zgodnie z art. 24 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 514/2014 każda oficjalna wymiana informacji między państwem członkowskim a Komisją ma odbywać się z wykorzystaniem elektronicznego systemu wymiany danych. Należy w związku z tym ustanowić warunki, jakie taki elektroniczny system wymiany danych powinien spełniać. Z myślą o racjonalnym podejściu do kosztów i zapewnieniu spójności ze wszystkimi unijnymi funduszami podlegającymi zarządzaniu dzielonemu warunki, jakie taki elektroniczny system wymiany danych powinien spełniać, są — w miarę możliwości — analogiczne do warunków, o których mowa w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 184/2014 ⁽²⁾.
- (4) Z myślą o poprawie jakości wymienianych informacji oraz uproszczeniu i zwiększeniu funkcjonalności systemu wymiany danych, należy ustanowić podstawowe wymogi dotyczące formy i zakresu przekazywanych informacji.
- (5) Należy określić zasady identyfikacji podmiotu odpowiedzialnego za wprowadzanie dokumentów do elektronicznego systemu wymiany danych oraz za aktualizację tych dokumentów.
- (6) Należy określić specyfikację techniczną skutecznego elektronicznego systemu wymiany danych, aby zmniejszyć obciążenie administracyjne państw członkowskich i Komisji.
- (7) Należy określić alternatywne sposoby rejestrowania i przekazywania danych, aby zagwarantować nieprzerwaną wymianę informacji między państwami członkowskimi a Komisją w przypadku wystąpienia siły wyższej, która uniemożliwiłaby korzystanie z elektronicznego systemu wymiany danych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 112.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 184/2014 z dnia 25 lutego 2014 r. ustanawiające, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 ustanawiającym wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego, warunki mające zastosowanie do elektronicznego systemu wymiany danych między państwami członkowskimi a Komisją oraz przyjmujące, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna”, klasyfikację kategorii interwencji dla wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna”. (Dz.U. L 57 z 27.2.2014, s. 7).

- (8) Państwa członkowskie i Komisja powinny zapewnić, aby przekazywanie danych za pośrednictwem elektronicznego systemu wymiany danych odbywało się w sposób zabezpieczony, gwarantujący dostępność, integralność, wiarygodność, poufność i niezaprzeczalność informacji. Należy w związku z tym określić zasady bezpieczeństwa.
- (9) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności z prawem do ochrony danych osobowych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem być stosowane zgodnie z tymi prawami i zasadami. W odniesieniu do danych osobowych przetwarzanych przez państwa członkowskie zastosowanie ma dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾. W odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez instytucje i podmioty unijne i swobodnego przepływu takich danych zastosowanie ma rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾.
- (10) Aby umożliwić bezzwłoczne zastosowanie środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu i nie opóźniać zatwierdzenia programów krajowych, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
- (11) Zjednoczone Królestwo i Irlandia są związane rozporządzeniem (UE) nr 514/2014, a w konsekwencji również niniejszym rozporządzeniem.
- (12) Dania nie jest związana rozporządzeniem (UE) nr 514/2014 ani niniejszym rozporządzeniem.
- (13) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz Bezpieczeństwa Wewnętrznego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wzory dla programów krajowych

Wzór dla programów krajowych jest określony w załączniku.

Artykuł 2

Ustanowienie elektronicznego systemu wymiany danych

Komisja ustanawia system elektronicznej wymiany danych stosowany każdorazowo do oficjalnej wymiany informacji między państwem członkowskim a Komisją (zwany dalej „systemem SFC2014”).

Artykuł 3

Zawartość elektronicznego systemu wymiany danych

1. System SFC2014 zawiera co najmniej informacje wyszczególnione w modelach, formatach i wzorach ustanowionych zgodnie z art. 1, które pozostają w zgodzie z rozporządzeniem (UE) nr 514/2014 oraz rozporządzeniami szczegółowymi, o których mowa w art. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 514/2014.
2. Informacji podanych w formularzach elektronicznych należących do systemu SFC2014 (zwanymi dalej „danymi ustrukturyzowanymi”) nie można zastępować danymi nieustrukturyzowanymi, w tym wykorzystując hiperłącza lub inne rodzaje nieustrukturyzowanych danych, takich jak załączone dokumenty lub obrazy. Jeśli państwo członkowskie przekazuje te same informacje w postaci danych ustrukturyzowanych i nieustrukturyzowanych, w przypadku rozbieżności wykorzystuje się dane ustrukturyzowane.

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

Artykuł 4

Działanie systemu SFC2014

1. Komisja i właściwe organy, o których mowa w art. 25 rozporządzenia (UE) nr 514/2014, wprowadzają do systemu SFC2014 informacje, za których przekazywanie odpowiadają, a także wszelkie ich aktualizacje.
2. Przekazywanie informacji Komisji jest zawsze weryfikowane i dokonywane przez inną osobę niż osoba, która wprowadziła przekazywane dane. Taki podział zadań jest obsługiwany przez system SFC2014 lub systemy informacyjne zarządzania i kontroli państwa członkowskiego automatycznie połączone z systemem SFC2014.
3. Państwa członkowskie wyznaczają — na szczeblu krajowym lub regionalnym bądź zarówno na szczeblu krajowym, jak i regionalnym — osobę lub osoby odpowiedzialne za zarządzanie prawami dostępu do systemu SFC2014. Osoby te wykonują następujące zadania:
 - a) sprawdzanie tożsamości użytkowników wnioskujących o prawa dostępu w celu upewnienia się, czy są oni rzeczywiście pracownikami danej organizacji;
 - b) informowanie użytkowników o spoczywających na nich obowiązkach w zakresie zachowania bezpieczeństwa systemu;
 - c) weryfikowanie uprawnień użytkowników do wymaganego poziomu uprzywilejowania w stosunku do wykonywanych przez nich zadań i zajmowanych przez nich pozycji w hierarchii;
 - d) występowanie o odebranie praw dostępu, gdy nie są już one potrzebne lub uzasadnione;
 - e) szybkie zgłaszanie podejrzanych zdarzeń, które mogą naruszyć bezpieczeństwo systemu;
 - f) zapewnianie stałej aktualności danych identyfikacyjnych użytkowników poprzez zgłaszanie wszelkich zmian;
 - g) podejmowanie niezbędnych środków ostrożności w zakresie ochrony danych i tajemnicy handlowej zgodnie z obowiązującymi przepisami unijnymi i krajowymi; oraz
 - h) powiadamianie Komisji o wszystkich zmianach wpływających na zdolność instytucji państwa członkowskiego lub użytkowników systemu SFC2014 do wypełniania obowiązków, o których mowa w ust. 1, lub na ich osobistą zdolność do wypełniania zadań, o których mowa w lit. a)–g).
4. Wymiana danych oraz transakcje opatrzone są obowiązkowym podpisem elektronicznym w rozumieniu dyrektywy 1999/93/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾. Państwa członkowskie i Komisja uznają skuteczność prawną i dopuszczalność podpisów elektronicznych używanych w systemie SFC2014 jako dowodów w postępowaniu sądowym.
5. Informacje przetwarzane w systemie SFC2014 przestrzegają zasad ochrony prywatności danych osobowych w przypadku osób indywidualnych i tajemnicy handlowej w przypadku podmiotów prawnych, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/58/WE ⁽²⁾, dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE ⁽³⁾, dyrektywą 95/46/WE oraz rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.

Artykuł 5

Charakterystyka systemu SFC2014

System SFC2014 gwarantuje elektroniczną wymianę informacji poprzez następujące elementy:

- (a) formularze interaktywne lub formularze uprzednio wypełnione przez system na podstawie danych wcześniej zapisanych w systemie;
- (b) automatyczne wyliczenia, jeśli ułatwiają one użytkownikom wprowadzanie danych;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/93/WE z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych ram w zakresie podpisów elektronicznych (Dz.U. L 13 z 19.1.2000, s. 12).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów (Dz.U. L 337 z 18.12.2009, s. 11).

- (c) automatyczne zintegrowane kontrole służące weryfikacji wewnętrznej spójności przekazywanych danych i spójności tych danych z obowiązującymi przepisami;
- (d) generowane przez system ostrzeżenia, informujące użytkowników systemu SFC2014, że niektóre działania mogą lub nie mogą zostać wykonane;
- (e) elektroniczny system śledzenia statusu przetwarzania informacji wprowadzonych do systemu; oraz
- (f) dostępność danych historycznych w odniesieniu do wszystkich informacji wprowadzonych w zakresie danego programu krajowego.

Artykuł 6

Przekazywanie danych w systemie SFC2014

1. System SFC2014 dostępny jest dla państw członkowskich i Komisji bądź bezpośrednio przez interaktywny interfejs użytkownika (tj. stronę internetową), bądź przez interfejs techniczny wykorzystujący predefiniowane protokoły (tj. usługi sieciowe), które umożliwiają automatyczną synchronizację i przekazywanie danych między systemami informatycznymi państw członkowskich a systemem SFC2014.

2. Data elektronicznego przekazania informacji Komisji przez państwo członkowskie oraz państwu członkowskiemu przez Komisję uznawana jest za datę przedłożenia danego dokumentu.

3. W przypadku działania siły wyższej, wadliwego działania systemu SFC2014 lub braku łączności z systemem SFC2014 przez okres dłuższy niż jeden dzień roboczy w tygodniu poprzedzającym ustawowy termin przedkładania informacji lub pięć dni roboczych w innych okresach, wymiana informacji między państwem członkowskim a Komisją może odbywać się w formie papierowej, przy wykorzystaniu modeli, formatów i wzorów, o których mowa w art. 3 ust. 1.

Zainteresowana strona wprowadza informacje przesłane już w formie papierowej do systemu SFC2014 niezwłocznie po tym, jak ustaje wadliwe działanie systemu elektronicznej wymiany, odnowione zostaje połączenie z systemem lub przestaje działać siła wyższa.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 3, za datę przedłożenia danego dokumentu uznaje się datę stempla pocztowego.

Artykuł 7

Bezpieczeństwo danych przekazywanych za pośrednictwem SFC2014

1. Komisja ustanawia politykę bezpieczeństwa technologii informacyjnych (zwaną dalej „polityką bezpieczeństwa IT dla SFC”) dla systemu SFC2014, obowiązującą pracowników korzystających z systemu SFC2014, zgodnie z odpowiednimi przepisami unijnymi, zwłaszcza decyzją Komisji C(2006) 3602 ⁽¹⁾ i przepisami wykonawczymi do tej decyzji. Komisja wyznacza osobę lub osoby odpowiedzialne za określanie, aktualizację i zapewnienie odpowiedniego stosowania polityki bezpieczeństwa w odniesieniu do systemu SFC2014.

2. Państwa członkowskie i instytucje europejskie inne niż Komisja, które otrzymały prawa dostępu do systemu SFC2014, przestrzegają zasad i warunków bezpieczeństwa IT opublikowanych na portalu SFC2014 oraz środków, jakie Komisja wdrożyła w systemie SFC2014 w celu zabezpieczenia przekazywania danych, w szczególności zasad dotyczących wykorzystywania interfejsu technicznego, o którym mowa w art. 6 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

3. Państwa członkowskie i Komisja wprowadzają w życie i zapewniają skuteczne stosowanie środków bezpieczeństwa przyjętych w celu ochrony danych, które przechowują i przekazują w systemie SFC2014.

4. Państwa członkowskie przyjmują krajowe, regionalne lub lokalne polityki technologicznego bezpieczeństwa informacji, obejmujące kwestie dostępu do systemu SFC2014 i automatycznego wprowadzania do niego danych, zapewniając zestaw minimalnych wymogów w zakresie bezpieczeństwa. Te krajowe, regionalne lub lokalne polityki bezpieczeństwa IT mogą zawierać odniesienia do innych dokumentów dotyczących bezpieczeństwa. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby wspomniane polityki bezpieczeństwa IT miały zastosowanie do wszystkich instytucji korzystających z systemu SFC2014.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji C(2006) 3602 z dnia 16 sierpnia 2006 r. dotycząca bezpieczeństwa systemów informacyjnych wykorzystywanych przez Komisję Europejską.

5. Wspomniane krajowe, regionalne lub lokalne polityki bezpieczeństwa IT obejmują:
- (a) aspekty bezpieczeństwa IT w pracy osoby lub osób odpowiedzialnych za zarządzanie prawami dostępu, o których mowa w art. 4 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, w przypadku bezpośredniego wykorzystania systemu SFC2014;
 - (b) środki bezpieczeństwa IT w odniesieniu do krajowych, regionalnych lub lokalnych systemów komputerowych podłączonych do systemu SFC2014 za pomocą interfejsu technicznego, o którym mowa w art. 6 ust. 1 niniejszego rozporządzenia.

Do celów pierwszego akapitu lit. b) uwzględnia się odpowiednio następujące aspekty bezpieczeństwa IT:

- (a) bezpieczeństwo fizyczne;
 - (b) kontrolę nośników danych i dostępu;
 - (c) kontrolę przechowywania danych;
 - (d) kontrolę dostępu i haseł;
 - (e) monitorowanie;
 - (f) połączenie z systemem SFC2014;
 - (g) infrastrukturę łączności;
 - (h) zasoby ludzkie; oraz
 - (i) zarządzanie zdarzeniami.
6. Krajowe, regionalne lub lokalne polityki bezpieczeństwa IT opierają się na analizie ryzyka, a wyszczególnione środki są proporcjonalne do zidentyfikowanych zagrożeń.
7. Dokumenty, w których określono krajowe, regionalne lub lokalne polityki bezpieczeństwa IT, udostępniane są Komisji na jej wniosek.
8. Państwa członkowskie wyznaczają — na poziomie krajowym lub regionalnym — osobę lub osoby odpowiedzialne za utrzymanie i zapewnianie stosowania krajowych, regionalnych lub lokalnych polityk bezpieczeństwa IT. Osoby te pełnią funkcję punktu kontaktowego dla osoby lub osób wyznaczonych przez Komisję, o których mowa w ust. 1.
9. Zarówno polityki bezpieczeństwa IT dla SFC, jak i odnośne krajowe, regionalne i lokalne polityki bezpieczeństwa IT uaktualniane są w przypadku zmian technologicznych, identyfikacji nowych zagrożeń lub innych istotnych zmian. Niezależnie od tego są one poddawane co roku przeglądowi, aby zapewnić, że nadal są odpowiednim środkiem.

Artykuł 8

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

SEKCJA 1

Streszczenie

Ogólne streszczenie całego programu z uwypukleniem strategii krajowych, krajowych założeń i celów (oczekiwane wyniki i rezultaty).

SEKCJA 2

Sytuacja wyjściowa w danym państwie członkowskim (art. 14 ust. 2 lit. a) oraz b) rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Sytuacja wyjściowa to podsumowanie stanu na grudzień 2013 r. w danym państwie członkowskim w obszarach istotnych z punktu widzenia funduszu. Sekcja ta zawiera:

- opis sytuacji wyjściowej w danym państwie członkowskim, wraz z opartymi na faktach informacjami, które są niezbędne do właściwej oceny wymogów,
- analizę wymogów obowiązujących w danym państwie członkowskim, w tym kluczowych zagadnień wynikających z dialogu politycznego,
- środki podjęte do tej pory, w tym środki wdrożone w ramach poprzednich funduszy w obszarze spraw wewnętrznych,
- ocenę krajowych potrzeb, w tym wyzwań, jakie stwierdzono w odpowiednich ocenach, oraz
- orientacyjne zasoby z budżetu krajowego w ujęciu rocznym, w podziale na cele szczegółowe określone w programach krajowych.

Informacje muszą być pełne i nie mogą odsyłać do informacji w załączonych dokumentach ani zawierać linków odsyłających do stron internetowych. Można załączyć dokument zawierający dodatkowe informacje.

Jakiegokolwiek załączone dokumenty nie będą stanowić części decyzji Komisji zatwierdzającej program krajowy, o którym mowa w art. 14 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 514/2014.

SEKCJA 3

Cele programu (art. 14 ust. 2 lit. b), c) i d) rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Informacje w formularzu muszą być pełne i nie mogą odsyłać do informacji w jakichkolwiek załączonych dokumentach ani zawierać linków odsyłających do stron internetowych.

Cel szczegółowy (określony w rozporządzeniach szczegółowych): przedstawić odpowiednią strategię, określającą cele krajowe, w tym opis, w jaki sposób uwzględniono cele określone w rozporządzeniach szczegółowych, w celu osiągnięcia wymogów zdefiniowanych w ramach sytuacji wyjściowej.

Cel krajowy: przedstawić krótki opis głównych działań na rzecz osiągnięcia celu krajowego, wskazując te przykładowe działania, które będą wspierane w ramach programu krajowego (tj. priorytety finansowania), oraz — w ramach opisu — przedstawić cele (zamierzone cele i wyniki).

Działanie szczegółowe (określone w rozporządzeniach szczegółowych):

- w jaki sposób przeprowadzone będą działania; proszę uzasadnić wysokość przyznanej kwoty,
- w przypadku wspólnych działań (projekty obejmujące kilka krajów), jedynie wiodące państwo członkowskie przedstawia wykaz uczestniczących państw członkowskich, w tym ich rolę i ewentualny wkład finansowy, o ile dotyczy, oraz
- uczestniczące państwa członkowskie powinny opisać swoją rolę i wkład finansowy, o ile dotyczy.

CEL SZCZEGÓŁOWY N: Tytuł
Cel krajowy n: tytuł
Działanie szczegółowe n: tytuł

Orientacyjny harmonogram: dla każdego celu krajowego proszę wskazać trzy główne działania, jakie mają uzyskać wsparcie w ramach programu krajowego. W odniesieniu do każdego działania, proszę wskazać rok, na jaki to działanie zaplanowano (np. zaproszenie do składania wniosków), kiedy będzie ono realizowane (np. podpisanie umów/dotacji) oraz kiedy działanie zostanie zamknięte lub zakończone (np. sprawozdanie końcowe).

Orientacyjny harmonogram

(Art. 14 ust. 2 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

	Rodzaj działania	Początek planowania	Początek realizacji	Zakończenie
Cel szczegółowy n:				
Cel krajowy n:				

SEKCJA 4

Przypadki szczególne

W przypadku gdy program krajowy obejmuje deklarowanie działań, proszę przedstawić liczby dla każdej kategorii odpowiednich okresów zadeklarowanych działań, o ile dotyczy.

Realizując plan zadeklarowanych działań, państwo członkowskie potwierdza, że występuje krajowe zobowiązanie do uznania zadeklarowanych działań w odpowiednim okresie i że środki będą w tym okresie skutecznie realizowane.

Plan zadeklarowanych działań: proszę przedstawić uzasadnienie deklaracji, oficjalne zobowiązanie do uznania zadeklarowanych działań, orientacyjny harmonogram, proces wyboru oraz działania niezbędne do wykonania deklaracji.

Plan zadeklarowanych działań:			
Kategorie	Okres zadeklarowanych działań	Okres zadeklarowanych działań	Okres zadeklarowanych działań
Ogółem			

SEKCJA 5

Wspólne wskaźniki i szczegółowe wskaźniki programu (art. 14 ust. 2 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Wspólny wskaźnik (jak określono w rozporządzeniach szczegółowych): dla każdego celu szczegółowego, jaki jest realizowany, proszę przedstawić wartość docelową dla każdego wspólnego wskaźnika oraz źródło danych (np. sprawozdania z projektów).

Jeżeli program krajowy obejmuje szczegółowe wskaźniki programu proszę przedstawić: odesłanie do odnośnego celu szczegółowego; opis wskaźnika; jednostkę miary; wartość bazową; wartość docelową, jaka ma zostać osiągnięta, a także źródło danych. Każdy szczegółowy wskaźnik programu musi być powiązany z pojedynczym celem szczegółowym.

Nr identyfikacyjny wskaźnika	Opis wskaźników	Jednostka pomiaru	Wartość bazowa	Wartość docelowa	Źródło danych
Cel szczegółowy n: tytuł					

SEKCJA 6

Ramy przygotowania i realizacji programu przez państwo członkowskie

6.1. Zaangażowanie partnerskie na etapie opracowywania programu (art. 12 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Krótki opis przyjętego podejścia, skład oraz zaangażowanie partnerów oraz najważniejsze etapy szerszych konsultacji, w tym — o ile dotyczy — wykaz głównych partnerów (lub rodzajów partnerów), którzy zostali zaangażowani lub z którymi przeprowadzono konsultacje.

6.2. Komitet monitorujący (art. 12 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

6.3. Wspólne ramy monitorowania i oceny (art. 14 ust. 2 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Przedstawić krótki opis planowanego podejścia i metod, jakie mają być stosowane.

W tym odpowiedzi na następujące pytania:

- a) Gdzie będzie znajdować się funkcja oceny i monitorowania? Jaki podmiot będzie odpowiedzialny za ocenę?
- b) Czy ocena lub monitorowanie będą zlecone na zewnątrz?
- c) W jaki sposób będą gromadzone dane dotyczące projektów i wskaźników (system monitorowania)?

6.4. Zaangażowanie partnerów w realizację, monitorowanie i ocenę programu krajowego (art. 12 ust. 3 i art. 14 ust. 2 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Proszę przedstawić krótki opis podejścia, jakie zostanie podjęte w odniesieniu do partnerów, stopień ich zaangażowania i najważniejsze etapy szerszych konsultacji, w tym — o ile dotyczy — wykaz rodzaju partnerów, którzy zostali zaangażowani lub z którymi przeprowadzono konsultacje (lub głównych partnerów).

6.5. Działania informacyjne i promocyjne (art. 14 ust. 2 lit. j) i art. 53 rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Proszę przedstawić opis mechanizmów i metod, jakie mają zostać zastosowane w celu nagłośnienia programu krajowego.

6.6. Koordynacja i komplementarność z innymi instrumentami (art. 14 ust. 2 lit. e) oraz art. 14 ust. 5 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Proszę krótko opisać mechanizmy zapewniające koordynację między instrumentami ustanowionymi na mocy rozporządzeń szczegółowych a innymi instrumentami unijnymi i krajowymi. Opis powinien obejmować, o ile dotyczy, wskazanie organów odpowiedzialnych za koordynację w tych obszarach oraz, w stosownych przypadkach, struktur lub mechanizmów (np. komitety, procedury konsultacji) wykorzystywanych w tym celu.

Jeżeli chodzi o komplementarność z innymi instrumentami Unii, należy uwzględnić co następuje:

- europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne (Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego, Europejski Fundusz Społeczny, Fundusz Spójności, Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, Europejski Fundusz Morski i Rybacki),
- inne fundusze lub programy UE (np. program „Uczenie się przez całe życie”, program „Kultura”, program „Młodzież w działaniu”),
- instrumenty UE z zakresu stosunków zewnętrznych (np. Instrument Pomocy Przedakcesyjnej, Europejski Instrument Sąsiedztwa i Partnerstwa, Instrument na rzecz Stabilności) w zakresie w jakim program dotyczy stosunków z państwami trzecimi.

6.7. Beneficjenci i bezpośrednie przyznawanie środków

6.7.1. Główne rodzaje beneficjentów programu (proszę wykorzystać poniższy wykaz)

Rodzaje beneficjentów: organy państwowe/federalne, lokalne podmioty prawa publicznego, organizacje pozarządowe, międzynarodowe organizacje prawa publicznego, krajowe stowarzyszenia Czerwonego Krzyża, Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża, Czerwony Krzyż (MKCK), Międzynarodowa Federacja Stowarzyszeń Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy, spółki prawa prywatnego i publicznego, organizacje edukacyjne i badawcze, partnerzy społeczni.

6.7.2. Bezpośrednie przyznawanie środków

Jeżeli planuje się zastosować bezpośrednie przyznanie środków, proszę wskazać krajowy cel i przedstawić uzasadnienie każdej sytuacji.

SEKCJA 7

Plan finansowy programu (art. 14 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 514/2014)

Plan finansowy programu krajowego określający, na cały okres programowania, kwotę łącznych wkładów UE na rzecz każdego celu szczegółowego. Kwoty dotyczące celów krajowych w obrębie celu szczegółowego mają charakter orientacyjny. Wskazuje się całkowite wydatki na pomoc techniczną.

7.1. Plan finansowy w podziale na poszczególne cele szczegółowe

Tabela

(w EUR)

Cel szczegółowy: tytuł	
Cel krajowy n	
Suma częściowa celów krajowych	
Działanie szczegółowe n	
Ogółem CS 1	
Cel krajowy n + 1	
Suma częściowa celów krajowych	
Działanie szczegółowe n + 1	
Ogółem n	
Przypadki szczególne	
Ogółem przypadki szczególne	
Pomoc techniczna: (Maximum = ustalona kwota + (łączna przyznana kwota) * 5 lub 5,5 % zgodnie z rozporządzeniami szczegółowymi)	
OGÓŁEM	

Orientacyjny plan finansowy programu krajowego określający łączny wkład UE w poszczególnych latach budżetowych

7.2. Plan finansowania w podziale na poszczególne lata budżetowe

Tabela

(w EUR)

ROK	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	OGÓŁEM
OGÓŁEM								

7.3. Uzasadnienie dotyczące każdego odstępienia od minimalnych wartości określonych w rozporządzeniach szczegółowych. (Wymagane jedynie wówczas, gdy minimalne wartości nie zostały spełnione) art. 14 ust. 5 lit. b)

Szczegółowe uzasadnienie odstępieni od minimalnych wartości określonych w rozporządzeniach szczegółowych.

--

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 803/2014**z dnia 24 lipca 2014 r.****zmieniające rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 412/2013 nakładające ostateczne cło anty-dumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz ceramicznych zastaw stołowych i naczyń kuchennych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”),uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 412/2013 z dnia 13 maja 2013 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz ceramicznych zastaw stołowych i naczyń kuchennych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej ⁽²⁾, w szczególności jego art. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. WCZEŚNIEJSZA PROCEDURA

- (1) W dniu 13 maja 2013 r. rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 412/2013 Rada nałożyła ostateczne cło anty-dumpingowe na przywóz do Unii ceramicznych zastaw stołowych i naczyń kuchennych („zastaw stołowych”) pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”).
- (2) Podczas pierwotnego dochodzenia zgłosiła się duża liczba producentów eksportujących z ChRL. W związku z tym Komisja wybrała próbę chińskich producentów eksportujących, którzy mieli być objęci dochodzeniem.
- (3) Rada nałożyła na przedsiębiorstwa objęte próbą indywidualne stawki cła na przywóz zastaw stołowych w wysokości od 13,1 % do 23,4 % oraz cło w wysokości 17,9 % względem innych współpracujących przedsiębiorstw nieobjętych próbą.
- (4) Rada nałożyła również stawkę cła w wysokości 36,1 % na przywóz zastaw stołowych przez chińskie przedsiębiorstwa, które się nie zgłosiły lub nie współpracowały w dochodzeniu.
- (5) Artykuł 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 412/2013 stanowi, że jeżeli nowy producent eksportujący zastawy stołowe w ChRL przedstawi Komisji wystarczające dowody na to, iż:
 - (1) nie prowadził wywozu do Unii ceramicznych zastaw stołowych ani naczyń kuchennych w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. („okres objęty dochodzeniem”);
 - (2) nie jest powiązany z żadnym eksporterem ani producentem w ChRL, który podlega środkom antydumpingowym wprowadzonym wspomnianym rozporządzeniem; oraz
 - (3) rzeczywiście dokonywał wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii po upływie okresu objętego dochodzeniem, na podstawie którego wprowadzono środki, lub zaciągnął nieodwołalne zobowiązanie umowne na wywóz znacznych ilości do Unii,

wówczas art. 1 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia może zostać zmieniony przez przyznanie temu nowemu producentowi eksportującemu stawki cła mającej zastosowanie do współpracujących przedsiębiorstw nieobjętych próbą, mianowicie stawki średniego ważonego cła w wysokości 17,9 %.

B. WNIOSKI O PRYZNANIE STATUSU PODMIOTU TRAKTOWANEGO JAKO NOWY PRODUCENT EKSPORTUJĄCY

- (6) W następstwie opublikowania rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 412/2013 zgłosiły się cztery przedsiębiorstwa, twierdząc, że spełniają one wszystkie trzy kryteria wymienione w motywie 5 i przedstawiając na to dowody.
- (7) Wszystkie cztery przedsiębiorstwa są producentami i eksporterami produktu objętego postępowaniem.
- (8) Trzy z nich istniały podczas pierwotnego dochodzenia, lecz nie dokonywały wywozu do Unii w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 131 z 15.5.2013, s. 1.

- (9) Czwarte z przedsiębiorstw nie istniało podczas pierwotnego dochodzenia, a zatem nie mogło dokonywać wywozu w okresie objętym dochodzeniem.
- (10) Komisja zbadała dowody przedstawione przez wszystkie cztery przedsiębiorstwa i stwierdziła, że każde z nich spełnia wspomniane trzy kryteria, na podstawie których przedsiębiorstwa te mogą zostać uznane za nowych producentów eksportujących. W związku z tym ich nazwy można dodać do wykazu współpracujących przedsiębiorstw nieobjętych próbą wymienionych w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 412/2013.
- (11) Cztery wymienione przedsiębiorstwa i przemysł unijny zostali powiadomieni o ustaleniach poczynionych w niniejszym dochodzeniu oraz mieli możliwość przedstawienia uwag. Nie otrzymano żadnych uwag.
- (12) Niniejsze rozporządzenie jest zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do wykazu producentów eksportujących z Chińskiej Republiki Ludowej wymienionych w załączniku I do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 412/2013 dodaje się następujące przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Dodatkowy kod TARIC
Liling Taiyu Porcelain Industries Co., Ltd	B956
Liling Xinyi Ceramics Industry Ltd.	B957
T&C Shantou Daily Chemical Industry Co., Ltd.	B958
Jing He Ceramics Co., Ltd	B959

Artykuł 2

Jak określono w art. 1. ust. 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 412/2013, stosowanie indywidualnej stawki cła antydumpingowego uwarunkowane jest przedstawieniem organom celnym państw członkowskich ważnej faktury handlowej, która musi być zgodna z wymogami określonymi w załączniku II do tego rozporządzenia. W przypadku nieprzedstawienia takiej faktury obowiązuje stawka celna mająca zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” wymienionych w tabeli w art. 1 ust. 2 tego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 804/2014**z dnia 24 lipca 2014 r.****wprowadzające odstępstwo od rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 w zakresie zmniejszeń kwot pomocy za zbyt późne złożenie pojedynczych wniosków i wniosków o przydział uprawnień do płatności w odniesieniu do niektórych obszarów we Włoszech dotkniętych powodzią w 2014 r.**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 142 lit. c),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 23 ust. 1 i art. 24 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1122/2009 ⁽²⁾ przewidziano stosowanie zmniejszeń w przypadkach zbyt późnego złożenia pojedynczych wniosków, jak również dokumentów, umów oraz oświadczeń, które stanowią o kwalifikowalności do przedmiotowej pomocy, oraz wniosków o przydział uprawnień do płatności.
- (2) Zgodnie z art. 11 ust. 2 i art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009, Włochy ustaliły datę 15 maja 2014 r. jako ostateczny termin, do którego można składać pojedyncze wnioski i wnioski o przydział uprawnień do płatności na 2014 r.
- (3) W dniu 3 maja 2014 r. w niektórych częściach włoskiego regionu Marche miały miejsce wyjątkowe opady deszczu, prowadzące do powodzi, uszkodzeń infrastruktury, osuwisk, ewakuacji obywateli, jak również szkód w gospodarstwach rolnych i uprawach.
- (4) W gminach dotkniętych tym zjawiskiem wpłynęło ono na zdolność wnioskodawców do składania pojedynczych wniosków i wniosków o przydział uprawnień do płatności związanych z działkami rolnymi w terminach przewidzianych w art. 11 ust. 2 i art. 15 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009.
- (5) Na zasadzie odstępstwa od art. 23 ust. 1 i art. 24 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 należy zatem odstąpić od stosowania zmniejszeń ze względu na zbyt późne złożenie pojedynczych wniosków i wniosków o przydział uprawnień do płatności w odniesieniu do tych rolników, którzy złożyli wnioski dotyczące co najmniej jednej działki rolnej na terenie gmin w regionie Marche uznanych przez Włochy za dotknięte poważnymi powodzią najpóźniej do dnia 9 czerwca 2014 r.
- (6) Ze względu na to, że odstępstwa powinny obejmować pojedyncze wnioski i wnioski o przydział uprawnień do płatności w odniesieniu do 2014 r. jako roku przyznawania pomocy, niniejsze rozporządzenie powinno obowiązywać z mocą wsteczną.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Płatności Bezpośrednich,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Na zasadzie odstępstwa od art. 23 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009, w odniesieniu do roku składania wniosków 2014 zmniejszeń ze względu na zbyt późne złożenie wniosku nie stosuje się w odniesieniu do rolników z włoskiego regionu Marche, którzy najpóźniej do dnia 9 czerwca 2014 r. złożyli pojedynczy wniosek dotyczący co najmniej jednej działki rolnej położonej w gminach: Senigallia, Ripe, Corinaldo, Morro d'Alba, Ostra, Ostra Vetere, Barbara, Castel Colonna, Serra de' Conti, Montemarciano, Chiaravalle lub Osimo. Wnioski tego typu złożone po dniu 9 czerwca 2014 r. uznaje się za niedopuszczalne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 16.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U. L 316 z 2.12.2009, s. 65).

Artykuł 2

Na zasadzie odstępstwa od art. 24 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009, w odniesieniu do roku składania wniosków 2014 zmniejszeń ze względu na zbyt późne złożenie wniosku nie stosuje się w odniesieniu do rolników z włoskiego regionu Marche, którzy najpóźniej do dnia 9 czerwca 2014 r. złożyli wniosek o przydział uprawnień do płatności dotyczący co najmniej jednej działki rolnej położonej w gminach: Senigallia, Ripe, Corinaldo, Morro d'Alba, Ostra, Ostra Vetere, Barbara, Castel Colonna, Serra de' Conti, Montemarciano, Chiaravalle lub Osimo. Wnioski tego typu złożone po dniu 9 czerwca 2014 r. uznaje się za niedopuszczalne.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 805/2014**z dnia 24 lipca 2014 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczególne zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje — zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej — kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MK	59,9
	TR	55,3
	XS	56,8
	ZZ	57,3
0707 00 05	MK	50,7
	TR	81,4
	ZZ	66,1
0709 93 10	TR	84,5
	ZZ	84,5
0805 50 10	AR	107,5
	BO	98,4
	CL	116,3
	NZ	145,2
	TR	74,0
	UY	125,4
	ZA	127,5
	ZZ	113,5
0806 10 10	BR	149,7
	CL	81,7
	EG	186,0
	MA	159,8
	TR	78,9
	ZZ	131,2
0808 10 80	AR	243,2
	BR	134,1
	CL	111,9
	NZ	124,8
	US	145,0
	ZA	142,5
	ZZ	150,3
0808 30 90	AR	77,9
	CL	94,9
	NZ	163,0
	ZA	63,9
	ZZ	99,9
0809 10 00	MK	91,5
	TR	245,3
	XS	80,5
	ZZ	139,1

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0809 29 00	CA	344,6
	TR	292,8
	US	344,6
	ZZ	327,3
0809 30	MK	72,6
	TR	137,7
	ZZ	105,2
0809 40 05	BA	54,7
	MK	53,5
	ZZ	54,1

(¹) Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY 2014/86/UE

z dnia 8 lipca 2014 r.

zmieniająca dyrektywę Rady 2011/96/UE w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 115,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 2011/96/UE ⁽³⁾ zwalnia dywidendy i inne formy podziału zysku, wypłacane przez spółki zależne na rzecz ich spółek dominujących, od podatków potrącanych u źródła dochodu i eliminuje podwójne opodatkowanie takiego dochodu na poziomie spółki dominującej.
- (2) Korzystanie z dyrektywy 2011/96/UE nie powinno prowadzić do sytuacji podwójnego nieopodatkowania, a co za tym idzie — do generowania niezamierzonych korzyści podatkowych dla grup spółek dominujących i zależnych w różnych państwach członkowskich w porównaniu z grupami spółek w tym samym państwie członkowskim.
- (3) W celu uniknięcia sytuacji podwójnego nieopodatkowania wynikającego z odmiennego opodatkowania podziału zysku w poszczególnych państwach członkowskich, państwo członkowskie spółki dominującej oraz państwo członkowskie stałego zakładu spółki dominującej nie powinny pozwolić tym spółkom na korzystanie ze zwolnień podatkowych stosowanych do otrzymanego zysku podzielonego, w zakresie, w jakim zysk ten podlega odliczeniu przez spółkę zależną danej spółki dominującej.
- (4) Należy uaktualnić część A załącznika I do dyrektywy 2011/96/UE w celu włączenia do niego innych form spółek objętych podatkiem dochodowym od osób prawnych w Polsce oraz innych form spółek, które zostały wprowadzone do przepisów prawa spółek w Rumunii.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2011/96/UE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2011/96/UE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) powstrzymuje się od opodatkowania takich zysków w zakresie, w jakim zyski te nie podlegają odliczeniu przez spółkę zależną, i opodatkowuje takie zyski w zakresie, w jakim podlegają one odliczeniu przez spółkę zależną; lub”;

⁽¹⁾ Opinia z dnia 2 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 25 marca 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 345 z 29.12.2011, s. 8).

2) w załączniku I w części A lit. u) otrzymuje brzmienie:

„u) spółki utworzone według prawa polskiego, określane jako: »spółka akcyjna«, »spółka z ograniczoną odpowiedzialnością«, »spółka komandytowo-akcyjna«;”;

3) w załączniku I w części A lit. w) otrzymuje brzmienie:

„w) spółki utworzone według prawa rumuńskiego, określane jako: »societăți pe acțiuni«, »societăți în comandită pe acțiuni«, »societăți cu răspundere limitată«, »societăți în nume colectiv«, »societăți în comandită simplă«;”.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż dnia 31 grudnia 2015 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 lipca 2014 r.

W imieniu Rady
P. C. PADOAN
Przewodniczący

DYREKTYWA RADY 2014/87/EURATOM**z dnia 8 lipca 2014 r.****zmieniająca dyrektywę 2009/71/Euratom ustanawiającą wspólnotowe ramy bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 31 i 32,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej, sporządzony po uzyskaniu opinii grupy osób mianowanych przez Komitet Naukowo-Techniczny spośród ekspertów naukowych państw członkowskich,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 2013/59/Euratom ⁽³⁾ ustanawia jednolite podstawowe normy bezpieczeństwa w celu ochrony zdrowia osób poddanych narażeniu zawodowemu, medycznemu i narażeniu ludności przed zagrożeniami wynikającymi z narażenia na działanie promieniowania jonizującego.
- (2) W dyrektywie Rady 2009/71/Euratom ⁽⁴⁾ na państwa członkowskie nałożono obowiązek ustanowienia i utrzymywania krajowych ram bezpieczeństwa jądrowego. Dyrektywa ta odzwierciedla postanowienia zawarte w podstawowych aktach międzynarodowych w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego, a mianowicie w Konwencji bezpieczeństwa jądrowego ⁽⁵⁾, a także w Fundamentalnych zasadach bezpieczeństwa ⁽⁶⁾ ustanowionych przez Międzynarodową Agencję Energii Atomowej („MAEA”).
- (3) W dyrektywie Rady 2011/70/Euratom ⁽⁷⁾ na państwa członkowskie nałożono obowiązek ustanowienia i utrzymywania ram krajowych w zakresie gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi.
- (4) W konkluzjach Rady z dnia 8 maja 2007 r. w sprawie bezpieczeństwa jądrowego oraz bezpiecznego gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami radioaktywnymi podkreślono, że „bezpieczeństwo jądrowe należy do kompetencji poszczególnych państw, realizowanych, w stosownych przypadkach, w ramach struktur UE. Decyzje dotyczące działań mających zapewnić bezpieczeństwo oraz nadzór nad instalacjami jądrowymi pozostają wyłącznie w gestii przedsiębiorstw i organów krajowych”.
- (5) Awaria w japońskiej elektrowni jądrowej Fukuszyma w 2011 r. spowodowała ponowne zwrócenie uwagi całego świata na środki konieczne w celu minimalizacji ryzyka i zapewnienia najbardziej rzetelnych poziomów bezpieczeństwa jądrowego. Na podstawie konkluzji Rady Europejskiej z dnia 24–25 marca 2011 r. właściwe krajowe organy regulacyjne wraz z Komisją przeprowadziły, w ramach Europejskiej Grupy Organów Regulacyjnych ds. Bezpieczeństwa Jądrowego („ENSREG”), powołanej w decyzji Komisji 2007/530/Euratom ⁽⁸⁾, ogólnowspólnotowe, kompleksowe oceny ryzyka i bezpieczeństwa elektrowni jądrowych („testy wytrzymałościowe”). Ich wyniki wskazały na szereg udoskonaleń w zakresie podejścia do bezpieczeństwa jądrowego i praktyk przemysłowych, które mogłyby zostać wprowadzone w krajach uczestniczących w procesie ocen.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 2 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. C 341 z 21.11.2013, s. 92.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2013/59/Euratom z dnia 5 grudnia 2013 r. ustanawiająca podstawowe normy bezpieczeństwa w celu ochrony przed zagrożeniami wynikającymi z narażenia na działanie promieniowania jonizującego oraz uchylająca dyrektywy 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom i 2003/122/Euratom (Dz.U. L 13 z 17.1.2014, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2009/71/Euratom z dnia 25 czerwca 2009 r. ustanawiająca wspólnotowe ramy bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych (Dz.U. L 172 z 2.7.2009, s. 18).

⁽⁵⁾ Decyzja Komisji 1999/819/Euratom z dnia 16 listopada 1999 r. dotycząca przystąpienia Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Euratom) do Konwencji bezpieczeństwa jądrowego z 1994 r. (Dz.U. L 318 z 11.12.1999, s. 20).

⁽⁶⁾ Fundamentalne zasady bezpieczeństwa MAEA: Fundamentalne zasady bezpieczeństwa, Seria norm bezpieczeństwa MAEA nr SF-1 (2006).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Rady 2011/70/Euratom z dnia 19 lipca 2011 r. ustanawiająca ramy wspólnotowe w zakresie odpowiedzialnego i bezpiecznego gospodarowania wypalonym paliwem jądrowym i odpadami promieniotwórczymi (Dz.U. L 199 z 2.8.2011, s. 48).

⁽⁸⁾ Decyzja Komisji 2007/530/Euratom z dnia 17 lipca 2007 r. dotycząca powołania Europejskiej Grupy Wysokiego Szczebla ds. Bezpieczeństwa Jądrowego i Gospodarowania Odpadami (Dz.U. L 195 z 27.7.2007, s. 44).

Ponadto Rada Europejska wezwała Komisję do dokonania przeglądu, w odpowiednich przypadkach, istniejących ram prawnych i regulacyjnych w zakresie bezpieczeństwa obiektów jądrowych, a także do zaproponowania wszelkich udoskonaleń, które mogą okazać się niezbędne. Rada Europejska podkreśliła także, że w Unii należy wdrożyć i stale doskonalić najwyższe standardy bezpieczeństwa jądrowego.

- (6) Podstawowym wymogiem wspólnotowych ram regulacyjnych w zakresie bezpieczeństwa jądrowego jest istnienie właściwego organu regulacyjnego o silnych uprawnieniach, posiadającego rzeczywistą niezależność w podejmowaniu decyzji regulacyjnych. Aby zapewnić wysoki poziom bezpieczeństwa jądrowego, kwestią najważniejszą jest, by właściwy organ regulacyjny miał zdolność wykonywania swoich kompetencji w sposób bezstronny, przejrzysty i bez nieuprawnionych nacisków na jego decyzje regulacyjne. Decyzje regulacyjne i działania w zakresie egzekwowania przepisów w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego powinny być oparte na obiektywnych względach technicznych dotyczących bezpieczeństwa i powinny być podejmowane bez jakiegokolwiek nieuprawnionego wpływu zewnętrznego, który mógłby zagrozić bezpieczeństwu, takiego jak nieuprawnione naciski związane ze zmianą warunków politycznych, gospodarczych lub społecznych.

Należy wzmocnić przepisy dyrektywy 2009/71/Euratom dotyczące rozdziału funkcjonalnego właściwych organów regulacyjnych w celu zapewnienia rzeczywistej niezależności organów regulacyjnych od nieuprawnionych nacisków na ich decyzje regulacyjne oraz zagwarantowania, że są one wyposażone w odpowiednie środki i kompetencje do właściwego wykonywania obowiązków, jakie zostały im powierzone. W szczególności organ regulacyjny powinien mieć wystarczające uprawnienia, wystarczającą liczbę pracowników i wystarczające środki finansowe w celu właściwego wypełniania powierzonych mu obowiązków.

Zaostrzone wymogi nie powinny jednak naruszać ścisłej współpracy — w odpowiednich przypadkach — z innymi odnośnymi organami krajowymi ani naruszać ogólnych wytycznych polityki wydanych przez państwa członkowskie.

- (7) Regulacyjny proces decyzyjny powinien uwzględniać kompetencje i wiedzę fachową, które mogą wnieść organizacje wsparcia technicznego. Ta wiedza fachowa powinna być oparta na najnowszej wiedzy naukowej i technicznej, w tym pochodzącej z doświadczeń eksploatacyjnych i badań naukowych związanych z bezpieczeństwem, zarządzania wiedzą oraz odpowiednich zasobów technicznych.
- (8) Zgodnie z Ogólnymi zasadami bezpieczeństwa MAEA, część 1, należy respektować zarówno rolę państw członkowskich w tworzeniu ram bezpieczeństwa jądrowego, jak i rolę regulatora w wykonywaniu tych ram.
- (9) Biorąc pod uwagę szczególny charakter przemysłu jądrowego oraz ograniczoną dostępność pracowników posiadających wymaganą wiedzę fachową i kompetencje, czego skutkiem może być przepływ pracowników sprawujących obowiązki wykonawcze między przedsiębiorstwami sektora przemysłu jądrowego a organami regulacyjnymi, należy zwrócić szczególną uwagę na unikanie konfliktów interesów. Ponadto należy podjąć kroki w celu zapewnienia, aby nie istniały konflikty interesów w organizacjach służących właściwemu organowi regulacyjnemu doradztwem lub świadczących na jego rzecz usługi.
- (10) Skutki awarii jądrowej mogą wykraczać poza granice państw, a zatem należy wspierać ścisłą współpracę, koordynację i wymianę informacji między właściwymi organami regulacyjnymi państw członkowskich w sąsiedztwie obiektu jądrowego, niezależnie od tego, czy państwa te eksploatują obiekty jądrowe. W tym względzie państwa członkowskie powinny zapewnić podjęcie odpowiednich kroków w celu usprawnienia współpracy w kwestiach bezpieczeństwa jądrowego o skutkach transgranicznych.
- (11) W celu zapewnienia zdobywania odpowiednich umiejętności oraz osiągnięcia i utrzymywania odpowiedniego poziomu kompetencji wszystkie strony powinny zagwarantować, by wszyscy pracownicy odpowiedzialni za kwestie związane z bezpieczeństwem jądrowym obiektów jądrowych oraz za ustalenia w zakresie gotowości na sytuacje awaryjne i postępowania w sytuacjach awaryjnych na terenie obiektu, podlegali procesowi ustawicznego uczenia się. Cel ten można osiągnąć poprzez ustanowienie programów szkoleniowych i planów szkoleń, procedur okresowego przeglądu i aktualizacji programów szkoleniowych, jak również poprzez wyasygnowanie odpowiednich środków na szkolenia.
- (12) Kolejnym ważnym wnioskiem, jaki można wyciągnąć z awarii w elektrowni jądrowej Fukushima, jest to, że wielkie znaczenie ma zwiększenie transparentności w zakresie kwestii związanych z bezpieczeństwem jądrowym. Transparentność jest również ważnym czynnikiem wspierania niezależności w regulacyjnym procesie decyzyjnym. Dlatego też aktualnie obowiązujące przepisy dyrektywy 2009/71/Euratom dotyczące informacji, które mają być przekazywane do wiadomości ludności, powinny zostać doprecyzowane w odniesieniu do rodzaju informacji, jakie mają być przekazywane. Ponadto ludność powinna mieć możliwość uczestniczenia, na właściwych etapach, w procesie decyzyjnym dotyczącym obiektów jądrowych zgodnie z ramami krajowymi bezpieczeństwa jądrowego, z uwzględnieniem zróżnicowania systemów krajowych. Decyzje w sprawie zezwoleń pozostają w gestii właściwych organów krajowych.

- (13) Wymagania niniejszej dyrektywy dotyczące transparentności mają charakter uzupełniający w stosunku do obowiązującego prawodawstwa Euratom. Decyzja Rady 87/600/Euratom⁽¹⁾ nakłada na państwa członkowskie obowiązek powiadamiania Komisji i innych państw członkowskich o zdarzeniu radiacyjnym w przypadku jego wystąpienia na ich terytorium oraz obowiązek dostarczania im informacji w tym zakresie, podczas gdy dyrektywa 2013/59/Euratom zawiera wymogi dotyczące informowania ogółu społeczeństwa przez państwa członkowskie o środkach ochrony zdrowia, które należy zastosować, oraz działaniach, jakie należy podjąć w przypadku zdarzenia radiacyjnego, a także regularnego dostarczania zaktualizowanych informacji ludności, która może zostać poszkodowana w razie wystąpienia takiego zdarzenia.
- (14) Podczas szóstego spotkania przeglądowego umawiające się strony Konwencji bezpieczeństwa jądowego ponownie wyraziły swoją zdecydowaną wolę wdrażania ustaleń z drugiego nadzwyczajnego spotkania, które odbyło się po awarii w Fukusimie. W szczególności podkreśliły one, że „elektrownie jądowe powinny być projektowane, budowane i eksploatowane z uwzględnieniem celów, jakimi są: zapobieganie awariom, a w razie wystąpienia awarii — łagodzenie jej skutków i niedopuszczenie do skażenia terenu na zewnątrz elektrowni” oraz że „organy regulacyjne powinny zapewnić, by cele te były stosowane, tak aby rozpoznać i zastosować odpowiednie ulepszenia bezpieczeństwa w istniejących elektrowniach”.
- (15) Mając na uwadze postęp techniczny osiągnięty dzięki przepisom MAEA i przez Stowarzyszenie Zachodnioeuropejskich Organów Nadzoru Jądowego („WENRA”) oraz w oparciu o doświadczenia z testów wytrzymałościowych i analizy po awarii w elektrowni jądowej Fukusima, dyrektywa 2009/71/Euratom powinna zostać zmieniona, poprzez zawarcie w niej wspólnotowego celu na wysokim poziomie dotyczącego bezpieczeństwa jądowego, obejmującego wszystkie etapy cyklu istnienia obiektów jądowych (lokalizację, projektowanie, budowę, rozruch, eksploatację, likwidację). Cel ten w szczególności przewiduje znaczne podwyższenie poziomu bezpieczeństwa w projektowaniu nowych reaktorów, przy którym należy wykorzystywać najnowocześniejszą wiedzę i technologię, z uwzględnieniem najnowszych międzynarodowych wymogów bezpieczeństwa.
- (16) Cel ten należy osiągać zwłaszcza poprzez oceny bezpieczeństwa jądowego, które mieszczą się w zakresie stosowania niniejszej dyrektywy. Powinny one być przeprowadzane przez posiadaczy zezwoleń pod kontrolą krajowego właściwego organu regulacyjnego; mogą one być wykorzystywane do celów oceny ryzyka poważnej awarii, objętej zakresem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE⁽²⁾, pod warunkiem spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy.
- (17) Koncepcja sekwencji poziomów bezpieczeństwa ma podstawowe znaczenie dla bezpieczeństwa obiektów jądowych i jest podstawą realizacji celów wysokiego poziomu bezpieczeństwa jądowego. Stosowanie zasad sekwencji poziomów bezpieczeństwa, uznane w międzynarodowych standardach i wytycznych oraz przez WENRA, gwarantuje, że działania związane z bezpieczeństwem są przewidziane — na ile to praktycznie wykonalne — na niezależnych od siebie poziomach środków, tak żeby w razie wystąpienia uszkodzenia zostało ono wykryte, skompensowane lub skorygowane za pomocą odpowiednich środków. Skuteczność każdego z poszczególnych poziomów jest zasadniczym elementem sekwencji poziomów bezpieczeństwa w celu zapobiegania awariom i łagodzenia skutków w razie ich wystąpienia. Sekwencja poziomów bezpieczeństwa na ogół składa się z pięciu poziomów. Jeżeli zawiedzie jeden poziom, uruchamia się poziom następny. Celem pierwszego poziomu ochrony jest zapobieżenie nieprawidłowej eksploatacji i uszkodzeniu systemów. W przypadku gdy zawiedzie pierwszy poziom, nieprawidłowa eksploatacja kontrolowana jest lub uszkodzenia wykrywane są przez drugi poziom ochrony. W przypadku gdy zawiedzie drugi poziom, trzeci poziom zapewnia dalsze działanie funkcji bezpieczeństwa poprzez uruchomienie określonych systemów bezpieczeństwa i innych elementów bezpieczeństwa. Jeżeli zawiedzie trzeci poziom, to poziom czwarty ogranicza rozwój awarii poprzez zarządzanie awaryjne, tak aby zapobiec powstaniu lub ograniczyć skutki warunków ciężkiej awarii z uwolnieniem substancji promieniotwórczych na zewnątrz obiektu. Ostatnim celem (piąty poziom ochrony) jest ograniczenie skutków radiologicznych znacznych uwolnień substancji promieniotwórczych na zewnątrz obiektu, poprzez działania reagowania awaryjnego prowadzone poza obiektem.
- (18) Obok sekwencji poziomów bezpieczeństwa, za podstawowy czynnik umożliwiający osiągnięcie wysokiego poziomu bezpieczeństwa jądowego i stałe podnoszenie go uważa się skuteczną kulturę bezpieczeństwa jądowego. Oznakami skutecznej kultury bezpieczeństwa jądowego są w szczególności: zaangażowanie personelu i kadry zarządzającej na wszystkich szczeblach organizacji na rzecz bezpieczeństwa jądowego i stałego podnoszenia jego poziomu; wspieranie możliwości kwestionowania przez personel na wszystkich szczeblach sposobu realizacji stosownych zasad i praktyk bezpieczeństwa, tak aby umożliwić stałe podnoszenie poziomu bezpieczeństwa; możliwość odpowiednio wczesnego zgłaszania przez personel problemów związanych z bezpieczeństwem; wyciąganie wniosków z doświadczeń eksploatacyjnych; oraz systematyczne zgłaszanie wszelkich odstępstw od normalnych warunków eksploatacji lub ustaleń dotyczących zarządzania awaryjnego, które mogą potencjalnie mieć wpływ na bezpieczeństwo jądowe. Do ważnych czynników, które mogą się przyczynić do osiągnięcia wysokiej kultury bezpieczeństwa jądowego należą w szczególności: skuteczne systemy zarządzania, zastosowanie przez posiadacza zezwolenia odpowiednich rozwiązań w zakresie kształcenia i szkolenia w kontekście rejestracji, oceny i dokumentowania istotnych, wewnętrznych i zewnętrznych, doświadczeń eksploatacyjnych oraz skuteczne rozwiązywanie zgłoszonych kwestii problematycznych.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 87/600/Euratom z dnia 14 grudnia 1987 r. w sprawie wspólnotowych warunków wczesnej wymiany informacji w przypadku zdarzenia radiacyjnego (Dz.U. L 371 z 30.12.1987, s. 76).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. L 26 z 28.1.2012, s. 1).

- (19) Tam, gdzie w niniejszej dyrektywie użyto wyrażenia „praktycznie wykonalne”, należy je stosować zgodnie z ustalonymi definicjami, w szczególności definicjami WENRA i MAEA.
- (20) Po awariach jądrowych w Three Mile Island i w Czarnobylu awaria w elektrowni jądrowej Fukuszyma ponownie uwypukliła krytyczne znaczenie funkcji obudowy bezpieczeństwa, która jest ostatnią barierą zapewniającą ochronę ludzi i środowiska przed uwolnieniami substancji promieniotwórczych w wyniku awarii. W związku z tym wnioskodawca ubiegający się o zezwolenie na budowę nowego reaktora energetycznego lub badawczego powinien wykazać, że rozwiązania projektowe zapewniają ograniczenie skutków uszkodzenia rdzenia reaktora do wnętrza obudowy bezpieczeństwa, tzn. wnioskodawca ubiegający się o zezwolenie powinien udowodnić, że znaczne lub niedozwolone uwolnienia substancji promieniotwórczych poza obudowę bezpieczeństwa są skrajnie mało prawdopodobne, oraz że powinien on być w stanie wykazać z wysoką dozą pewności, że nie dojdzie do takich uwolnień.
- (21) Należy wprowadzić wymóg dotyczący bardziej szczegółowych ustaleń w zakresie zarządzania awariami i reagowania awaryjnego na terenie obiektu w kierunku zapobiegania awariom i ograniczania ich skutków. Powinno to być zgodne z odnoszonymi przepisami dyrektywy 2013/59/Euratom i nie powinno ich naruszać. Posiadacz zezwolenia powinien określić procedury, wytyczne i plany postępowania w razie awarii, w tym ciężkich awarii, które mogłyby wystąpić podczas wszystkich trybów eksploatacji, w tym przy pełnej mocy, odstawieniu i stanach przejściowych, zapewniając spójność i ciągłość między wszystkimi takimi procedurami i planami, a także zapewniając ich wykonywanie, przeglądy i aktualizacje. Plany te powinny również przewidywać wystarczającą obsadę osobową, sprzęt i inne niezbędne zasoby. Należy zapewnić strukturę organizacyjną z wyraźnym podziałem odpowiedzialności, a także koordynację między organami reagowania awaryjnego.
- (22) Testy wytrzymałościowe wykazały kluczową rolę mechanizmów ściślejszej współpracy i koordynacji pomiędzy wszystkimi stronami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo jądrowe. Oceny wzajemne okazały się dobrym sposobem budowania zaufania w celu gromadzenia i wymiany doświadczeń oraz zapewniania wspólnego stosowania wysokich standardów bezpieczeństwa jądrowego.
- (23) Współpraca między państwami członkowskimi w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego ma już długą tradycję i może wnieść wartość dodaną w kategoriach bezpieczeństwa jądrowego, transparentności i otwartości wobec zainteresowanych stron na szczeblu europejskim i międzynarodowym.

Państwa członkowskie, za pośrednictwem swoich właściwych organów regulacyjnych stosownie wykorzystujących ENSREG oraz w oparciu o wiedzę fachową WENRA, powinny co sześć lat określić metodykę, zakres zadań i ramy czasowe wzajemnych ocen odnośnie do wspólnego specyficznego zagadnienia technicznego związanego z bezpieczeństwem jądrowym ich obiektów jądrowych. Wspólne specyficzne zagadnienie techniczne, które miałyby być rozpatrywane, powinno zostać wybrane spośród referencyjnych poziomów bezpieczeństwa WENRA lub na podstawie doświadczeń eksploatacyjnych, incydentów i awarii oraz postępu naukowego i technicznego. Państwa członkowskie powinny przeprowadzić krajową samoocenę i przyjąć ustalenia dotyczące przeprowadzania przez właściwe organy regulacyjne innych państw członkowskich wspólnych wzajemnych ocen ich samoocen krajowych.

Należy opracować sprawozdania z ustaleń tych wzajemnych ocen. Biorąc pod uwagę wyniki tych sprawozdań z wzajemnych ocen, państwa członkowskie powinny opracować krajowe plany działania obejmujące wszelkie istotne ustalenia i ich własną ocenę krajową. Sprawozdania z wzajemnych ocen powinny również stać się podstawą dla sprawozdania zbiorczego na temat wyników ogólnounijnej tematycznej oceny wzajemnej przeprowadzonej zbiorowo przez właściwe organy regulacyjne państw członkowskich. Sprawozdanie zbiorcze nie powinno mieć na celu uszeregowania bezpieczeństwa obiektów jądrowych, ale skupienie się na procesie i ustaleniach technicznych z tematycznej oceny wzajemnej, tak by można było wymieniać się wiedzą uzyskaną w wyniku tych działań.

Wzajemne oceny powinny być oparte na wzajemnym zaufaniu; jest zatem wskazane, aby Komisja, w miarę praktycznych możliwości, informowała państwa członkowskie, w przypadku gdy zamierza wykorzystać wyniki sprawozdań z wzajemnych ocen w swoich dokumentach dotyczących polityk.

- (24) Obowiązki państw członkowskich w zakresie sprawozdawczości na temat wdrażania niniejszej dyrektywy oraz obowiązek Komisji w zakresie sporządzania sprawozdania na podstawie sprawozdań krajowych powinny stwarzać okazję do podsumowania i oceny poszczególnych aspektów wdrażania niniejszej dyrektywy oraz jej skuteczności. Na szczeblu międzynarodowym istnieje szereg odnoszących obowiązków sprawozdawczych, jak np. sprawozdania w ramach Konwencji bezpieczeństwa jądrowego; ich wyniki mogłyby być wykorzystywane do oceny wdrażania niniejszej dyrektywy. Ponadto na mocy niniejszej dyrektywy powinny zostać ustanowione dodatkowe obowiązki sprawozdawcze w odniesieniu do ustaleń tematycznych ocen wzajemnych dotyczących obiektów jądrowych. W związku z tym, mając na względzie uproszczenie przepisów i zmniejszenie obciążenia administracyjnego, należy złagodzić w pewnym stopniu obowiązek sprawozdawczy państw członkowskich, zarówno jeżeli chodzi o częstotliwość sprawozdań, jak i ich zawartość.
- (25) Zgodnie ze stopniowanym podejściem wdrażanie przepisów niniejszej dyrektywy zależy od rodzaju obiektów jądrowych na terytorium państwa członkowskiego. Dlatego też przy wdrażaniu tych przepisów do prawa krajowego państwa członkowskie powinny wziąć pod uwagę potencjalne rozmiary oraz charakter zagrożeń, jakie stwarzają poszczególne rodzaje planowanych lub eksploatowanych przez nie obiektów jądrowych. W szczególności to stopniowane podejście powinno dotyczyć tych państw członkowskich, które posiadają jedynie niewielką

ilość materiałów jądrowych i promieniotwórczych, np. w związku z eksploatacją mniejszych reaktorów badawczych, które w przypadku ciężkiej awarii nie będą powodować skutków porównywalnych do skutków powodowanych przez elektrownie jądrowe.

- (26) Te przepisy niniejszej dyrektywy, które są nieodłącznie związane z istnieniem obiektów jądrowych, mianowicie dotyczące obowiązków posiadacza zezwolenia, nowych szczegółowych wymogów dotyczących obiektów jądrowych oraz gotowości na sytuacje awaryjne i postępowania w sytuacjach awaryjnych na terenie obiektu, nie powinny mieć zastosowania do państw członkowskich nieposiadających obiektów jądrowych. Przepisy niniejszej dyrektywy powinny zostać przetransponowane i wdrożone w sposób proporcjonalny zgodnie z uwarunkowaniami krajowymi oraz przy uwzględnieniu faktu, że wspomniane państwa członkowskie nie posiadają obiektów jądrowych, przy jednoczesnym zapewnieniu, by rząd lub właściwe organy poświęciły stosowną uwagę kwestiom bezpieczeństwa jądrowego.
- (27) Zgodnie z dyrektywą 2009/71/Euratom państwa członkowskie muszą ustanowić i utrzymywać krajowe ramy prawne, regulacyjne i organizacyjne bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych. Decyzja o tym, w jaki sposób są przyjmowane uregulowania krajowych ram oraz o instrumentach ich realizacji, pozostaje w gestii państw członkowskich.
- (28) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związek między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazywanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (29) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2009/71/Euratom,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2009/71/Euratom wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł rozdziału 1 otrzymuje brzmienie:
„CELE, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE”;
 - 2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do wszelkich cywilnych obiektów jądrowych podlegających obowiązkowi posiadania zezwolenia.”;
 - b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Niniejsza dyrektywa uzupełnia podstawowe normy, o których mowa w art. 30 Traktatu, w zakresie bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych oraz pozostaje bez uszczerbku dla obowiązującego prawodawstwa wspólnotowego w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ludności przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego, w szczególności dla dyrektywy Rady 2013/59/Euratom (*).”
- (*) Dyrektywa Rady 2013/59/Euratom z dnia 5 grudnia 2013 r. ustanawiająca podstawowe normy bezpieczeństwa w celu ochrony przed zagrożeniami wynikającymi z narażenia na działanie promieniowania jonizującego oraz uchylająca dyrektywy 89/618/Euratom, 90/641/Euratom, 96/29/Euratom, 97/43/Euratom i 2003/122/Euratom (Dz.U. L 13 z 17.1.2014, s. 1);
- 3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) pkt 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:
„a) elektrownię jądrową, zakład wzbogacania, zakład wytwarzania paliwa jądrowego, zakład przetwarzania, reaktor badawczy, przechowalnik wypalonego paliwa; oraz”;
 - b) dodaje się punkty w brzmieniu:
 - „6) »awaria« oznacza jakiegokolwiek niezamierzone zdarzenie, którego skutki lub potencjalne skutki są istotne z punktu widzenia ochrony przed promieniowaniem lub bezpieczeństwa jądrowego;
 - 7) »incydent« oznacza jakiegokolwiek niezamierzone zdarzenie, którego skutki lub potencjalne skutki nie są istotne z punktu widzenia ochrony przed promieniowaniem lub bezpieczeństwa jądrowego;

- 8) »nieprawidłowa eksploatacja« oznacza proces eksploatacyjny odbiegający od normalnej eksploatacji, którego wystąpienia oczekuje się przynajmniej raz w okresie eksploatacji obiektu, ale który, ze względu na właściwe rozwiązania projektowe, nie powoduje istotnych szkód wobec elementów ważnych z punktu widzenia bezpieczeństwa ani nie stwarza sytuacji awaryjnej;
 - 9) »warunki projektowe« oznaczają zakres warunków i zdarzeń wyraźnie uwzględnionych w projekcie obiektu jądrowego, włączając modernizacje, zgodnie z ustalonymi kryteriami, aby obiekt ten mógł je wytrzymać bez przekroczenia dozwolonych limitów poprzez planowane działanie systemów bezpieczeństwa;
 - 10) »awaria projektowa« oznacza warunki awaryjne, na które obiekt został zaprojektowany według ustalonych kryteriów projektowych i w przypadku których uszkodzenia paliwa, w odpowiednich przypadkach, oraz uwolnienie substancji promieniotwórczych utrzymywane są w dozwolonych granicach;
 - 11) »ciężkie warunki« oznaczają warunki awaryjne poważniejsze niż warunki związane z awariami projektowymi; warunki te mogą być spowodowane mnogimi uszkodzeniami, takimi jak całkowita utrata wszystkich ciągów systemu bezpieczeństwa, lub skrajnie nieprawdopodobnym zdarzeniem.”;
- 4) w rozdziale 2 po tytule „OBOWIĄZKI” dodaje się tytuł w brzmieniu:

„SEKCJA 1

Obowiązki ogólne”;

- 5) art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie ustanawiają i utrzymują krajowe ramy prawne, regulacyjne i organizacyjne (zwane dalej »ramami krajowymi«) bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych. W ramach krajowych przewiduje się w szczególności:

- a) podział odpowiedzialności i koordynację poszczególnych organów państwa;
- b) krajowe wymogi bezpieczeństwa jądrowego obejmujące wszystkie etapy cyklu istnienia obiektów jądrowych;
- c) system wydawania zezwoleń i zakaz eksploatacji obiektów jądrowych bez zezwolenia;
- d) system kontroli dozorowej bezpieczeństwa jądrowego wykonywanej przez właściwy organ regulacyjny;
- e) skuteczne i proporcjonalne działania na rzecz egzekwowania przepisów, w tym, w odpowiednich przypadkach, działania naprawcze lub zawieszenie eksploatacji oraz zmianę lub cofnięcie zezwolenia.

W gestii państw członkowskich pozostaje określenie sposobu, w jaki przyjmowane są krajowe wymogi bezpieczeństwa jądrowego, o których mowa w lit. b), oraz określenie instrumentów ich realizacji.”;

- 6) art. 5 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają rzeczywistą niezależność właściwego organu regulacyjnego od nieuprawnionego wpływu na regulacyjny proces decyzyjny. W tym celu państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie w ramach krajowych wymogu, aby właściwy organ regulacyjny:

- a) był funkcjonalnie oddzielony od wszelkich innych podmiotów lub organizacji zaangażowanych w promowanie lub wykorzystywanie energii jądrowej i by przy wykonywaniu swoich zadań regulacyjnych nie występował o instrukcje do takich podmiotów lub organizacji ani ich od nich nie przyjmował;
- b) podejmował decyzje regulacyjne w oparciu o solidne i przejrzyste wymogi w zakresie bezpieczeństwa jądrowego;
- c) otrzymywał celowe i odpowiednie środki budżetowe umożliwiające realizację jego zadań regulacyjnych zdefiniowanych w ramach krajowych i był odpowiedzialny za wykonanie przyznanego budżetu;
- d) zatrudniał odpowiednią liczbę pracowników posiadających kwalifikacje, doświadczenie i wiedzę fachową niezbędne do wykonywania jego obowiązków. Może on korzystać z zewnętrznych zasobów technicznych i wiedzy fachowej wspomagających jego funkcje regulacyjne;

- e) ustanawiał procedury zapobiegania ewentualnym konfliktom interesów i ich rozwiązywania;
 - f) dostarczał informacji dotyczących bezpieczeństwa jądowego bez konieczności uzyskania zezwolenia ze strony jakiegokolwiek innego podmiotu lub organizacji, pod warunkiem że działanie takie nie narusza nadrzędnych interesów, takich jak ochrona bezpieczeństwa, uznanych we właściwym ustawodawstwie lub międzynarodowych aktach prawnych.
3. Państwa członkowskie zapewniają właściwemu organowi regulacyjnemu uprawnienia niezbędne do wypełniania jego obowiązków związanych z ramami krajowymi opisanymi w art. 4 ust. 1. W tym celu państwa członkowskie zapewniają, by ramy krajowe powierzały właściwym organom regulacyjnym wykonywanie następujących głównych zadań regulacyjnych:
- a) proponowanie, określanie lub uczestniczenie w określaniu krajowych wymogów bezpieczeństwa jądowego;
 - b) wymaganie od posiadacza zezwolenia zgodności i wykazania zgodności z krajowymi wymogami bezpieczeństwa jądowego i warunkami stosownego zezwolenia;
 - c) weryfikowanie tej zgodności przez oceny i kontrole regulacyjne;
 - d) przeprowadzanie lub proponowanie przeprowadzania skutecznych i proporcjonalnych działań na rzecz egzekwowania przepisów.”;
- 7) art. 6, 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 6

Posiadacze zezwoleń

Państwa członkowskie zapewniają, by ramy krajowe przewidywały następujące wymogi:

- a) odpowiedzialność za bezpieczeństwo jądowe obiektów jądowych spoczywa w pierwszym rzędzie na posiadaczu zezwolenia. Odpowiedzialność ta nie może być delegowana i obejmuje odpowiedzialność za działania wykonawców i podwykonawców, których działania mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo jądowe obiektu jądowego;
- b) ubiegając się o zezwolenie, wnioskodawca ma obowiązek przedłożenia dokumentów wykazujących bezpieczeństwo jądowe. Ich zakres i poziom szczegółowości są współmierne z potencjalną skalą i charakterem zagrożenia związanego z danym obiektem jądowym i jego lokalizacją;
- c) posiadacze zezwoleń mają — w praktycznie wykonalnym zakresie — regularnie oceniać i weryfikować bezpieczeństwo jądowe swoich obiektów jądowych oraz ciągle podnosić jego poziom, w sposób systematyczny i dający się zweryfikować. Obejmuje to sprawdzenie, czy istnieją środki zapobiegania awariom i ograniczania ich skutków, łącznie z weryfikacją stosowania rozwiązań z zakresu sekwencji poziomów bezpieczeństwa;
- d) posiadacze zezwoleń opracowują i wdrażają systemy zarządzania, w których bezpieczeństwo jądowe jest należyty priorytetem;
- e) posiadacze zezwoleń opracowują odpowiednie procedury i plany w zakresie działań w sytuacjach awaryjnych na terenie obiektu, w tym wytyczne zarządzania ciężkimi awariami lub równoważne plany, aby skutecznie reagować na awarie, by zapobiegać ich skutkom lub ograniczać je. Muszą one w szczególności:
 - (i) być spójne z innymi procedurami eksploatacyjnymi i okresowo podlegać ćwiczeniom, celem zweryfikowania ich praktyczności;
 - (ii) mieć zastosowanie do awarii i ciężkich awarii, które mogą wystąpić podczas wszystkich trybów eksploatacji, i do takich, które mogą jednocześnie objąć kilka bloków lub oddziaływać na kilka bloków;
 - (iii) zawierać plany dotyczące otrzymywania pomocy z zewnątrz;
 - (iv) podlegać okresowym przeglądom i regularnym aktualizacjom, z uwzględnieniem doświadczeń wynikających z ćwiczeń i wniosków wyciągniętych po awariach;
- f) posiadacze zezwoleń zapewniają i utrzymują zasoby finansowe i zasoby ludzkie o odpowiednich kwalifikacjach i kompetencjach, konieczne do wypełnienia ich obowiązków w odniesieniu do bezpieczeństwa jądowego obiektu jądowego. Posiadacze zezwoleń zapewniają również, by wykonawcy i podwykonawcy, za których ponoszą odpowiedzialność, i których działania mogłyby mieć wpływ na bezpieczeństwo jądowe obiektu jądowego, posiadali niezbędne zasoby ludzkie o odpowiednich kwalifikacjach i kompetencjach, konieczne do wypełnienia ich obowiązków.

Artykuł 7

Wiedza fachowa i umiejętności w zakresie bezpieczeństwa jądrowego

Państwa członkowskie zapewniają, aby ramy krajowe wymagały od wszystkich stron podjęcia kroków na rzecz kształcenia i szkolenia ich personelu odpowiedzialnego za kwestie związane z bezpieczeństwem jądrowym obiektów jądrowych, w celu zdobywania, utrzymania i dalszego rozwijania wiedzy fachowej oraz umiejętności w zakresie bezpieczeństwa jądrowego oraz gotowości na wypadek sytuacji awaryjnych na terenie obiektu.

Artykuł 8

Transparentność

1. Państwa członkowskie zapewniają udostępnianie pracownikom i ludności niezbędnych informacji związanych z bezpieczeństwem jądrowym obiektów jądrowych oraz, by ich uregulowania były dostępne dla pracowników i ludności, ze szczególnym uwzględnieniem organów lokalnych, ludności i zainteresowanych stron w sąsiedztwie obiektu jądrowego. Obowiązek ten obejmuje zapewnienie, by właściwy organ regulacyjny i posiadacze zezwoleń, w zakresie swojej odpowiedzialności, w ramach swojej polityki komunikowania się, udzielali:

- a) informacji o normalnych warunkach eksploatacji obiektów jądrowych — pracownikom i ludności; oraz
- b) niezwłocznych informacji w przypadku incydentów i awarii — pracownikom i ludności oraz właściwym organom regulacyjnym innych państw członkowskich w sąsiedztwie obiektu jądrowego.

2. Informacje muszą być udostępniane publicznie zgodnie z właściwym ustawodawstwem oraz międzynarodowymi aktami prawnymi, pod warunkiem że nie narusza to innych nadrzędnych interesów, takich jak ochrona bezpieczeństwa, uznanych we właściwym ustawodawstwie lub w międzynarodowych aktach prawnych.

3. Państwa członkowskie zapewniają, bez uszczerbku dla art. 5 ust. 2, by właściwy organ regulacyjny zaangażował się, w odpowiednich przypadkach, we współpracę w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego obiektów jądrowych z właściwymi organami regulacyjnymi innych państw członkowskich w sąsiedztwie obiektu jądrowego, m.in. za pomocą wymieniań się lub dzielenia informacjami.

4. Państwa członkowskie zapewniają, aby ludność miała odpowiednie możliwości faktycznego uczestnictwa w procesie podejmowania decyzji w sprawach związanych z udzielaniem zezwoleń dla obiektów jądrowych, zgodnie z właściwym ustawodawstwem oraz międzynarodowymi aktami prawnymi.”;

- 8) po art. 8 dodaje się sekcję w brzmieniu:

„SEKCJA 2

Obowiązkiszczegółowe

Artykuł 8a

Cel w zakresie bezpieczeństwa dla obiektów jądrowych

1. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie w ramach krajowych bezpieczeństwa jądrowego wymogu, aby obiekty jądrowe były projektowane, lokalizowane, budowane, uruchamiane, eksploatowane i likwidowane, mając na względzie cel polegający na zapobieganiu awariom, a w przypadku zajścia awarii — ograniczaniu jej skutków i unikaniu:

- a) wczesnych uwolnień promieniotwórczych, które wymagałyby podjęcia poza terenem obiektu działań w sytuacji awaryjnej, lecz na wdrożenie których nie byłoby wystarczającego czasu;
- b) dużych uwolnień promieniotwórczych, które wymagałyby podjęcia środków ochronnych, które nie mogłyby być ograniczone w przestrzeni lub czasie.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby ramy krajowe wymagały, by cel określony w ust. 1:

- a) miał zastosowanie do obiektów jądrowych, dla których zezwolenie na budowę wydano po raz pierwszy po dniu 14 sierpnia 2014 r.;
- b) był wykorzystywany jako punkt odniesienia dla wdrażania we właściwym czasie praktycznie wykonalnych ulepszeń w dziedzinie bezpieczeństwa w istniejących obiektach jądrowych, w tym w ramach okresowych przeglądów bezpieczeństwa określonych w art. 8c lit. b).

Artykuł 8b**Wdrożenie celu w zakresie bezpieczeństwa dla obiektów jądrowych**

1. Aby osiągnąć cel w zakresie bezpieczeństwa jądrowego określony w art. 8a, państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie w ramach krajowych wymogu, aby w przypadkach gdy ma zastosowanie sekwencja poziomów bezpieczeństwa, była ona stosowana tak, by zapewnić:

- a) minimalizację oddziaływania skrajnych zewnętrznych zagrożeń naturalnych i niezamierzonych zagrożeń spowodowanych przez człowieka;
- b) zapobieganie nieprawidłowej eksploatacji i uszkodzeniom;
- c) opanowanie nieprawidłowej eksploatacji i wykrywanie uszkodzeń;
- d) opanowanie awarii projektowych;
- e) opanowanie ciężkich warunków, w tym zapobieganie rozwojowi awarii i ograniczanie skutków ciężkich awarii;
- f) wprowadzenie struktur organizacyjnych zgodnych z art. 8d ust. 1.

2. Aby osiągnąć cel w zakresie bezpieczeństwa jądrowego określony w art. 8a, państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie w ramach krajowych wymogu, aby właściwy organ regulacyjny i posiadacz zezwolenia podjęli środki wspierania i podnoszenia poziomu skutecznej kultury bezpieczeństwa jądrowego. Środki te obejmują w szczególności:

- a) systemy zarządzania, które przyznają właściwy priorytet bezpieczeństwu jądrowemu i promują, na wszystkich poziomach personelu i kadry zarządzającej, możliwość kwestionowania skutecznej realizacji odnośnych zasad i praktyk bezpieczeństwa oraz odpowiednio wczesnego zgłaszania przez personel problemów związanych z bezpieczeństwem, zgodnie z art. 6 lit. d);
- b) ustalenia przyjęte przez posiadacza zezwolenia w zakresie rejestracji, oceny i dokumentowania istotnych wewnętrznych i zewnętrznych doświadczeń eksploatacyjnych;
- c) spoczywający na posiadaczu zezwolenia obowiązek zgłaszania właściwemu organowi regulacyjnemu zdarzeń, które potencjalnie mogą mieć wpływ na bezpieczeństwo jądrowe; oraz
- d) działania na rzecz kształcenia i szkolenia zgodnie z art. 7.

Artykuł 8c**Ocena początkowa i okresowe przeglądy bezpieczeństwa**

Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie w ramach krajowych wymogu, aby:

- a) udzielenie zezwolenia na budowę obiektu jądrowego lub eksploatację obiektu jądrowego było oparte na odpowiedniej ocenie lokalizacji, specyficznej dla danego obiektu, wraz z wykazaniem bezpieczeństwa jądrowego w odniesieniu do krajowych wymogów bezpieczeństwa jądrowego w oparciu o cel określony w art. 8a;
- b) posiadacz zezwolenia podlegający kontroli dozorowej ze strony właściwego organu regulacyjnego systematycznie i regularnie, a co najmniej raz na dziesięć lat, poddawał ponownej ocenie bezpieczeństwo obiektu jądrowego zgodnie z art. 6 lit. c). Ta ponowna ocena bezpieczeństwa ma na celu zapewnienie zgodności z aktualnymi warunkami projektowymi i wskazuje dalsze możliwości podniesienia poziomu bezpieczeństwa, uwzględniając kwestie starzenia się, doświadczenie eksploatacyjne, najnowsze wyniki badań naukowych i postępy w dziedzinie standardów międzynarodowych, stosując jako punkt odniesienia cel określony w art. 8a.

Artykuł 8d**Gotowość na sytuacje awaryjne i postępowanie w sytuacjach awaryjnych na terenie obiektu**

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy 2013/59/Euratom państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie w ramach krajowych wymogu opracowania struktury organizacyjnej związanej z gotowością na sytuacje awaryjne i postępowaniem w sytuacjach awaryjnych na terenie obiektu, określającej wyraźny podział odpowiedzialności i koordynację między posiadaczem zezwolenia, właściwymi organami i organizacjami, z uwzględnieniem wszystkich faz sytuacji awaryjnej.

2. Państwa członkowskie zapewniają spójność i ciągłość wymaganych przez rany krajowe ustaleń związanych z gotowością na sytuacje awaryjne i postępowaniem w sytuacjach awaryjnych na terenie obiektu z innymi ustaleniami dotyczącymi gotowości na sytuacje wyjątkowe i postępowania w sytuacjach wyjątkowych wymaganymi na mocy dyrektywy 2013/59/Euratom.”;

- 9) po art. 8d dodaje się rozdział w brzmieniu:

„ROZDZIAŁ 2a

WZAJEMNE OCENY I SPRAWOZDAWCZOŚĆ

Artykuł 8e

Wzajemne oceny

1. W celu ciągłej poprawy bezpieczeństwa jądowego państwa członkowskie organizują co najmniej raz na dziesięć lat okresowe samooceny swoich ram krajowych i właściwych organów regulacyjnych oraz zapraszają do międzynarodowej wzajemnej oceny odpowiednich części swoich ram krajowych i właściwych organów regulacyjnych. Wyniki takich wzajemnych ocen przekazywane są państwom członkowskim i Komisji, gdy tylko są one dostępne.

2. Państwa członkowskie zapewniają, w skoordynowany sposób:

- a) przeprowadzenie oceny krajowej, w oparciu o specyficzne zagadnienie dotyczące bezpieczeństwa jądowego istotnych obiektów jądowych na ich terytorium;
- b) zaproszenie wszystkich innych państw członkowskich i Komisji w charakterze obserwatora do wzajemnej oceny ocen krajowych, o których mowa w lit. a);
- c) podjęcie odpowiednich działań w następstwie ustaleń wynikających z procesu wzajemnej oceny;
- d) publikowanie odpowiednich sprawozdań na temat wyżej wymienionego procesu oraz jego głównych wyników, kiedy będą dostępne rezultaty.

3. Państwa członkowskie zapewniają przyjęcie ustaleń umożliwiających rozpoczęcie pierwszej tematycznej oceny wzajemnej w roku 2017, a potem przeprowadzanie następnych tematycznych ocen wzajemnych co najmniej co sześć lat.

4. W przypadku awarii prowadzącej do sytuacji, które wymagałyby podjęcia działań w sytuacji awaryjnej poza terenem obiektu lub środków ochrony ludności, zainteresowane państwo członkowskie zapewnia zaproszenie, bez zbędnej zwłoki, do międzynarodowej oceny wzajemnej.”

- 10) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie złożą Komisji sprawozdanie z wdrażania niniejszej dyrektywy po raz pierwszy do dnia 22 lipca 2014 r., a następnie do dnia 22 lipca 2020 r.”;

- b) uchyla się ust. 3;

- 11) w art. 10 po ust. 1 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Obowiązki w zakresie transpozycji i wdrożenia art. 6, 8a, 8b, 8c i 8d nie mają zastosowania do państw członkowskich, w których nie ma obiektów jądowych, chyba że państwa te postanowią prowadzić jakąkolwiek działalność związaną z obiektami jądowymi podlegającymi obowiązkowi zezwolenia na mocy ich jurysdykcji.”.

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 15 sierpnia 2017 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą, a także wszelkie późniejsze zmiany tych przepisów.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 lipca 2014 r.

W imieniu Rady
P. C. PADOAN
Przewodniczący

DECYZJE

DECYZJA RADY 2014/496/WPZiB

z dnia 22 lipca 2014 r.

w sprawie aspektów wdrażania, działania i użytkowania europejskiego globalnego systemu nawigacji satelitarnej mających wpływ na bezpieczeństwo Unii Europejskiej i uchylająca wspólne działanie 2004/552/WPZiB

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ze względu zwłaszcza na swój wymiar strategiczny, zasięg regionalny i światowy oraz wielorakie możliwości użytkowania europejski globalny system nawigacji satelitarnej (zwany dalej „GNSS”) stanowi wrażliwą infrastrukturę, której wdrażanie i użytkowanie mogą wpływać na bezpieczeństwo Unii Europejskiej i jej państw członkowskich.
- (2) Jeżeli sytuacja międzynarodowa wymaga działań operacyjnych Unii oraz jeżeli funkcjonowanie GNSS może wpływać na bezpieczeństwo Unii Europejskiej lub jej państw członkowskich, lub w przypadku zagrożenia dla funkcjonowania systemu, Rada przyjmuje decyzje określające niezbędne środki, jakie mają zostać podjęte.
- (3) Z tego względu dnia 12 lipca 2004 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2004/552/WPZiB ⁽¹⁾.
- (4) W wyniku wejścia w życie Traktatu z Lizbony zadania i obowiązki uprzednio wykonywane przez Sekretarza Generalnego Rady/Wysokiego Przedstawiciela powinny obecnie być wykonywane przez Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (zwanego dalej „WP”).
- (5) Postępy w opracowywaniu, rozpoczęcie wdrażania i zbliżające się rozpoczęcie użytkowania systemu ustanowionego w ramach programu Galileo wymaga dostosowania procedury przewidzianej we wspólnym działaniu 2004/552/WPZiB.
- (6) Informacje i wiedza specjalistyczna dotyczące tego, czy dane wydarzenie powiązane z systemem stanowi zagrożenie dla Unii Europejskiej, państw członkowskich lub dla samego GNSS powinny być przekazywane Radzie i WP przez Agencję Europejskiego GNSS (zwaną dalej „GSA”), państwa członkowskie lub Komisję. Ponadto informacje takie mogą również pochodzić od państw trzecich.
- (7) Odpowiednie role Rady, WP, GSA jako operatora centrum monitorowania bezpieczeństwa systemu Galileo (zwanego dalej „GSMC”) oraz państw członkowskich powinny być wyjaśnione w ramach łańcucha odpowiedzialności operacyjnej, który ma zostać określony w celu reakcji na zagrożenia dla Unii, państw członkowskich lub GNSS.
- (8) W tym względzie podstawowe informacje o zagrożeniach są zawarte w oświadczeniu o szczególnych wymaganiach bezpieczeństwa systemu zawierającym główne ogólne zagrożenia, z którymi ma sobie radzić GNSS jako całość, oraz w planie bezpieczeństwa systemu obejmującym rejestr zagrożeń dla bezpieczeństwa utworzony w procesie akredytacji bezpieczeństwa. Będą one służyły jako punkty odniesienia w celu określenia zagrożeń, którymi konkretnie ma się zająć niniejsza decyzja, i ukończenia procedur operacyjnych niezbędnych do wykonania niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Wspólne działanie Rady 2004/552/WPZiB z dnia 12 lipca 2004 r. w sprawie aspektów działania europejskiego systemu radionawigacji satelitarnej mających wpływ na bezpieczeństwo Unii Europejskiej (Dz.U. L 246 z 20.7.2004, s. 30).

- (9) W pilnych przypadkach może być konieczne podjęcie decyzji w przeciągu kilku godzin od otrzymania informacji o zagrożeniu.
- (10) W przypadku gdy okoliczności nie pozwalają na przyjęcie decyzji przez Radę, by zapobiec zagrożeniu lub złagodzić poważną szkodę dla podstawowych interesów Unii lub któregoś z jej państw członkowskich, WP powinien być uprawniony do podejmowania niezbędnych środków tymczasowych.
- (11) Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 ⁽¹⁾ oraz rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1285/2013 ⁽²⁾ zmieniono sposób zarządzania europejskimi GNSS. W szczególności art. 14 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013 przewiduje, że GSA ma zapewnić funkcjonowanie GSMC.
- (12) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 512/2014 ⁽³⁾ nakłada na dyrektora wykonawczego GSA obowiązek zapewnienia, by GSA jako operator GSMC był w stanie wykonać instrukcje zawarte we wspólnym działaniu 2004/552/WPZiB, które zostało zastąpione niniejszą decyzją. Ponadto decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1104/2011/UE ⁽⁴⁾ określa zasady, na jakich państwa członkowskie, Rada, Komisja, Europejska Służba Działań Zewnętrznych, agencje unijne, państwa trzecie i organizacje międzynarodowe mogą otrzymać dostęp do usługi publicznej o regulowanym dostępie (zwanej dalej „PRS”) oferowanej przez globalny system nawigacji satelitarnej utworzony w ramach programu Galileo. W szczególności art. 6 decyzji nr 1104/2011/UE definiuje GSMC jako interfejs operacyjny pomiędzy właściwymi organami PRS, Radą i WP oraz centrami kontroli,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejsza decyzja określa obowiązki, które mają być wykonywane przez Radę oraz WP, aby oddalić zagrożenie bezpieczeństwa Unii lub któregoś jej państwa członkowskiego bądź jej państw członkowskich lub złagodzić poważną szkodę dla podstawowych interesów Unii lub któregoś jej państwa członkowskiego bądź jej państw członkowskich wynikające z wdrożenia, działania i wykorzystywania europejskiego globalnego systemu nawigacji satelitarnej, w szczególności w wyniku sytuacji międzynarodowej wymagającej działania Unii lub w przypadku zagrożenia dla samego tego systemu lub jego działania.

Artykuł 2

W przypadku takiego zagrożenia państwa członkowskie, Komisja lub GSA, stosownie do okoliczności, niezwłocznie informują Radę i WP o wszystkich elementach, którymi dysponują, a które uznają za istotne.

Artykuł 3

1. Rada, stanowiąc jednomyślnie na podstawie wniosku WP, decyduje o niezbędnych instrukcjach dla GSA.
2. GSA i Komisja przedstawiają Radzie opinię w sprawie prawdopodobnego szerszego wpływu wszelkich instrukcji, jakie zamierza wydać, na system GNSS.
3. Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (zwany dalej „KPiB”) przekazuje Radzie, w odpowiednich przypadkach, opinię na temat wszystkich proponowanych instrukcji.

Artykuł 4

1. W przypadku gdy ze względu na pilność sytuacji wymagane jest podjęcie natychmiastowego działania, przed podjęciem przez Radę decyzji zgodnie z art. 3 ust. 1 upoważnia się WP do wydawania GSA niezbędnych tymczasowych instrukcji. WP może polecić Sekretarzowi Generalnemu Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych lub jednemu z jego zastępców, aby wydał instrukcje GSA. WP niezwłocznie poinformuje Radę i Komisję o wszelkich instrukcjach wydanych na podstawie niniejszego ustępu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie dalszej realizacji europejskich programów nawigacji satelitarnej (EGNOS i Galileo) (Dz.U. L 196 z 24.7.2008, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1285/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie realizacji i eksploatacji europejskich systemów nawigacji satelitarnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 876/2002 i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie (UE) nr 512/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 912/2010 ustanawiające Agencję Europejskiego GNSS (Dz.U. L 150 z 20.5.2014, s. 72).

⁽⁴⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1104/2011/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie warunków dostępu do usługi publicznej o regulowanym dostępie oferowanej przez globalny system nawigacji satelitarnej utworzony w ramach programu Galileo (Dz.U. L 287 z 4.11.2011, s. 1).

2. Rada możliwie jak najszybciej potwierdza, zmienia lub odwołuje tymczasowe instrukcje wydane przez WP.
3. WP poddaje stałemu przeglądowi swoje tymczasowe instrukcje, w odpowiednich przypadkach zmienia je lub odwołuje, jeżeli nie ma już potrzeby niezwłocznych działań. W każdym przypadku instrukcje tymczasowe tracą ważność cztery tygodnie po ich wydaniu lub po przyjęciu przez Radę decyzji zgodnie z ust. 2.

Artykuł 5

W terminie sześciu miesięcy od przyjęcia niniejszej decyzji WP przygotowuje, z pomocą ekspertów z państw członkowskich, i przedstawia KPB do zatwierdzenia, wstępne procedury operacyjne niezbędne do praktycznego wykonania przepisów zawartych w niniejszej decyzji. Kompletne procedury operacyjne są przedstawiane KPiB do zatwierdzenia w przeciągu roku od przyjęcia niniejszej decyzji. Procedury operacyjne są poddawane przeglądowi i aktualizowane przez KPiB nie rzadziej niż co dwa lata.

Artykuł 6

1. Zgodnie z uprzednimi porozumieniami międzynarodowymi zawartymi przez Unię lub Unię i jej państwa członkowskie, w tym z porozumieniami przyznającymi dostęp do PRS na podstawie art. 3 ust. 5 decyzji nr 1104/2011/UE, WP jest uprawniony do zawierania z państwami trzecimi porozumień administracyjnych dotyczących współpracy w kontekście niniejszej decyzji. Porozumienia takie podlegają zatwierdzeniu przez Radę stanowiącą jednomyślnie.
2. W przypadku gdy takie porozumienia wymagają dostępu do informacji niejawnych Unii, udostępnienie lub wymiana informacji niejawnych jest zatwierdzana zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami bezpieczeństwa.

Artykuł 7

Rada dokonuje przeglądu zasad i procedur określonych w niniejszej decyzji i w razie potrzeby dokonuje ich zmiany nie później niż w terminie trzech lat od jej przyjęcia lub na wniosek państwa członkowskiego, lub w następstwie wszelkich środków przyjętych na mocy art. 3.

Artykuł 8

Państwa członkowskie, w odpowiednich przypadkach, przyjmują środki niezbędne, aby zapewnić wykonanie niniejszej decyzji w ich odnośnych dziedzinach odpowiedzialności, zgodnie z m.in. art. 28 rozporządzenia (UE) nr 1285/2013. W tym celu, by wspierać zarządzanie operacyjne w przypadku zagrożenia, ustanawiają punkty kontaktowe. Tymi punktami kontaktowymi mogą być osoby fizyczne lub prawne.

Artykuł 9

Niniejszym uchyla się wspólne działanie 2004/552/WPZiB.

Artykuł 10

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 lipca 2014 r.

W imieniu Rady
C. ASHTON
Przewodniczący

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 23 lipca 2014 r.****w sprawie środków zapobiegających wprowadzaniu do Unii i rozprzestrzenianiu się w niej *Xylella fastidiosa* (Well i Raju)**

(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 5082)

(2014/497/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 16 ust. 3 zdanie czwarte,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Komisja przyjęła decyzję wykonawczą 2014/87/UE ⁽²⁾ w odniesieniu do środków w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się w Unii *Xylella fastidiosa* (Well i Raju) (zwanego dalej „określonym organizmem”).
- (2) Od momentu przyjęcia wspomnianej decyzji władze włoskie przeprowadziły na obszarach zakażonych i obszarach je otaczających dochodzenia dotyczące występowania i charakteru określonego organizmu. Dochodzenia te przyniosły wyniki wstępne, które są wystarczające do przyjęcia bardziej precyzyjnych środków.
- (3) Dochodzenia władz włoskich, jak również dostępne dowody naukowe i techniczne potwierdziły, że rośliny *Catharanthus* G. Don, *Nerium* L., *Olea* L., *Prunus* L. i *Vinca* L. są roślinami żywicielskimi określonego organizmu. Biorąc pod uwagę dostępne dowody, prawdopodobne jest, że rośliny *Malva* L., *Portulaca* L., *Quercus* L. i *Sorghum* L. mogą również być roślinami żywicielskimi tego organizmu. W związku z tym środki powinny dotyczyć roślin przeznaczonych do sadzenia, innych niż nasiona, należących do *Catharanthus* G. Don, *Nerium* L., *Olea* L., *Prunus* L., *Vinca* L., *Malva* L., *Portulaca* L., *Quercus* L. i *Sorghum* L. (zwanych dalej „określonymi roślinami”).
- (4) Należy ustanowić warunki wprowadzania do Unii określonych roślin z państw trzecich, o których wiadomo, że występuje w nich określony organizm. Należy przyjąć szczegółowe wymogi dotyczące rejestracji, nadzoru nad zakładami produkcyjnymi oraz statusu tych zakładów, jak również kontroli, pobierania próbek, przeprowadzania testów i transportu określonych roślin w celu zapewnienia, by rośliny wprowadzane na terytorium Unii były wolne od określonego organizmu.
- (5) Prawdopodobieństwo zakażenia określonym organizmem jest większe w przypadku określonych roślin, które były uprawiane przez przynajmniej część swojego życia na wyznaczonym obszarze lub były przemieszczane przez taki obszar, niż w przypadku innych roślin. Ich przemieszczanie powinno w związku z tym podlegać szczególnym wymogom. Wymogi te powinny być podobne do wymogów dotyczących określonych roślin wprowadzanych z państw trzecich, w których stwierdzono występowanie określonego organizmu.
- (6) Państwa członkowskie powinny przeprowadzać coroczne badania pod kątem występowania określonego organizmu na swoim terytorium, aby zapobiegać jego wprowadzaniu i rozprzestrzenianiu się.
- (7) W celu zapewnienia jak najszybszego działania przeciw możliwemu występowaniu określonego organizmu wszyscy, którzy wiedzą o występowaniu tego organizmu, powinni poinformować o tym państwa członkowskie. Ponadto, aby zapewnić właściwe działanie zainteresowanych stron, państwa członkowskie powinny informować zainteresowane podmioty zawodowe o możliwym występowaniu określonego organizmu na ich terytoriach i środkach, jakie należy podjąć.
- (8) W celu zwalczania określonego organizmu i powstrzymania jego rozprzestrzeniania się państwa członkowskie powinny ustanowić wyznaczone obszary oraz wprowadzić niezbędne środki. Te wyznaczone obszary powinny obejmować strefę zakażoną i strefę buforową. Szerokość strefy buforowej powinna zostać obliczona z uwzględnieniem ryzyka rozprzestrzeniania się określonego organizmu na inne obszary.

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 10.7.2000, s. 1.⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2014/87/UE z dnia 13 lutego 2014 r. w odniesieniu do środków w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się w Unii *Xylella fastidiosa* (Well i Raju) (Dz.U. L 45 z 15.2.2014, s. 29).

- (9) Jeśli ustanowienie wyznaczonego obszaru nie wydaje się konieczne do usunięcia określonego organizmu, dane państwo członkowskie powinno mieć możliwość, by wyznaczonego obszaru nie ustanawiać natychmiast. W takim przypadku powinno ono wytępić określony organizm na roślinach, na których pierwotnie stwierdzono jego występowanie, i przeprowadzić badanie w celu określenia, czy zostały zakażone inne rośliny.
- (10) Należy ustanowić szczególne środki w celu zapewnienia zwalczania określonego organizmu tam, gdzie stwierdzono jego występowanie.
- (11) W celu zapewnienia jasności należy uchylić decyzję wykonawczą 2014/87/UE.
- (12) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Zdrowia Roślin,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Definicje

Do celów niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- a) „określone rośliny” oznaczają wszystkie rośliny do sadzenia, inne niż nasiona, należące do *Catharanthus* G. Don, *Nerium* L., *Olea* L., *Prunus* L., *Vinca* L., *Malva* L., *Portulaca* L., *Quercus* L. i *Sorghum* L.;
- b) „określony organizm” oznacza *Xylella fastidiosa* (Well i Raju).

Artykuł 2

Wprowadzanie do Unii określonych roślin pochodzących z państw trzecich, w których stwierdzono występowanie określonego organizmu

Określone rośliny pochodzące z państw trzecich, w których stwierdzono występowanie określonego organizmu, można wprowadzać do Unii, wyłącznie jeśli spełniają następujące warunki:

- a) są zgodne ze szczególnymi wymogami dotyczącymi wprowadzania określonymi w załączniku I sekcja 1;
- b) przy wprowadzeniu do Unii zostały poddane kontroli pod kątem występowania określonego organizmu przez odpowiedzialny organ urzędowy zgodnie z załącznikiem I sekcja 2;
- c) podczas inspekcji zgodnie z załącznikiem I sekcja 2 nie wykryto ani występowania, ani objawów występowania określonego organizmu.

Artykuł 3

Przemieszczanie określonych roślin w Unii

Określone rośliny, które były uprawiane co najmniej przez część swojego życia na wyznaczonym obszarze ustanowionym zgodnie z art. 7 lub były przemieszczane przez taki obszar, mogą być przemieszczane do stref innych niż strefy zakażone i w strefach innych niż strefy zakażone, wyłącznie jeżeli spełniają warunki określone w załączniku II.

Artykuł 4

Badania pod kątem określonego organizmu

1. Państwa członkowskie przeprowadzają na swoich terytoriach coroczne badania pod kątem występowania określonego organizmu na określonych roślinach oraz na innych możliwych roślinach żywicielskich.

Badania te przeprowadzane są przez odpowiedzialny organ urzędowy lub pod urzędowym nadzorem odpowiedzialnego organu urzędowego. Obejmują one oględziny oraz, w przypadku jakiegokolwiek podejrzenia zakażenia określonym organizmem, pobranie próbek i przeprowadzenie testów. Badania te opierają się na rzetelnych zasadach naukowych i technicznych i są prowadzone w okresach odpowiednich w odniesieniu do możliwości wykrycia określonego organizmu.

Badania te uwzględniają dostępne dowody naukowe i techniczne, biologię określonego organizmu i jego wektorów, występowanie i biologię określonych roślin lub roślin będących prawdopodobnie roślinami żywicielskimi określonego organizmu i wszelkie inne odpowiednie informacje dotyczące występowania określonego organizmu.

2. Państwa członkowskie powiadamiają o wynikach tych badań Komisję i pozostałe państwa członkowskie do dnia 31 grudnia każdego roku.

Artykuł 5

Informacje dotyczące określonego organizmu

1. Osoba, która stwierdzi występowanie określonego organizmu lub będzie miała powody, by podejrzewać takie występowanie, niezwłocznie informuje odpowiedzialny organ urzędowy.

Odpowiedzialny organ urzędowy bezzwłocznie rejestruje takie informacje.

2. W stosownych przypadkach odpowiedzialny organ urzędowy zwraca się do osoby, o której mowa w ust. 1, o udzielenie mu wszelkich innych informacji dotyczących występowania określonego organizmu, które są w posiadaniu tej osoby.

Artykuł 6

Potwierdzenie występowania

1. W przypadku gdy odpowiedzialny organ urzędowy został powiadomiony o występowaniu lub podejrzeniu występowania określonego organizmu na podstawie badań, o których mowa w art. 4 ust. 1, lub zgodnie z art. 5, podejmuje on wszelkie niezbędne kroki w celu potwierdzenia tego występowania.

2. W przypadku potwierdzenia występowania określonego organizmu na obszarze, na którym go wcześniej nie odnotowano, dane państwo członkowskie powiadamia Komisję i pozostałe państwa członkowskie o tym występowaniu w ciągu pięciu dni roboczych od daty potwierdzenia.

To samo ma zastosowanie w przypadku urzędowego potwierdzenia występowania określonego organizmu na gatunkach roślin, o których wcześniej nie było wiadomo, że są roślinami żywicielskimi. Powiadomienia te są składane na piśmie.

3. Państwo członkowskie zapewnia, by podmioty zawodowe, których określone rośliny mogą być zakażone określonym organizmem, były niezwłocznie informowane o występowaniu określonego organizmu na terytorium tego państwa członkowskiego i informowane o odnośnych zagrożeniach i środkach, jakie należy wprowadzić.

Artykuł 7

Wyznaczone obszary

1. Jeśli wyniki badań, o których mowa w art. 4 ust. 1, wskazują na występowanie określonego organizmu lub jeśli występowanie to zostało potwierdzone zgodnie z art. 6 ust. 1, zainteresowane państwo członkowskie niezwłocznie wyznacza obszar zwany dalej „wyznaczonym obszarem”.

2. Wyznaczony obszar obejmuje strefę, w której wykryto występowanie określonego organizmu, zwaną dalej „strefą zakażoną”. Strefa ta zostanie określona zgodnie z załącznikiem III sekcja 1. Ponadto obszar wyznaczony obejmuje strefę wokół strefy zakażonej, zwaną dalej „strefą buforową”. Strefa ta zostanie określona zgodnie z załącznikiem III sekcja 1.

3. Państwa członkowskie wprowadzają na wyznaczonych obszarach środki określone w załączniku III sekcja 2.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o nieustanawianiu natychmiast wyznaczonego obszaru, jeśli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) istnieją dowody, że określony organizm został niedawno wprowadzony na ten obszar z roślinami, na których go stwierdzono;
- b) istnieją przesłanki wskazujące na to, że rośliny te zostały zakażone przed ich wprowadzeniem na dany obszar;
- c) w pobliżu tych roślin nie wykryto istotnych wektorów, co dowodzi, że nie miało miejsca dalsze rozprzestrzenianie się określonego organizmu.

W takim przypadku państwo to przeprowadza badanie w celu ustalenia, czy — poza roślinami, na których pierwotnie stwierdzono występowanie określonego organizmu — zostały zakażone jakiekolwiek inne rośliny. Na podstawie tego badania państwo członkowskie stwierdza, czy istnieje potrzeba ustanowienia wyznaczonego obszaru. Zainteresowane państwo członkowskie informuje Komisję i inne państwa członkowskie o wnioskach z tych badań oraz przekazuje uzasadnienie nieustanawiania wyznaczonego obszaru.

5. Państwa członkowskie ustalają terminy wdrażania środków przewidzianych w ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, przeprowadzania badania, o którym mowa w ust. 4.

Artykuł 8

Sprawozdawczość na temat środków

1. W ciągu 30 dni od powiadomienia, o którym mowa w art. 6 ust. 2 akapit pierwszy, państwa członkowskie składają Komisji i pozostałym państwom członkowskim sprawozdanie ze środków, które wprowadziły lub zamierzają wprowadzić zgodnie z art. 7 ust. 3, oraz terminów, o których mowa w art. 7 ust. 5.

Sprawozdanie to obejmuje również następujące elementy:

- a) informacje na temat lokalizacji wyznaczonego obszaru oraz opis jego cech charakterystycznych, które mogą być istotne dla zwalczania określonego organizmu oraz zapobiegania jego rozprzestrzenianiu się;
- b) mapę ukazującą granice wyznaczonego obszaru;
- c) informacje na temat występowania określonego organizmu i jego wektorów;
- d) środki mające na celu spełnienie wymogów dotyczących przemieszczania określonych roślin wewnątrz Unii, jak określono w art. 3.

W sprawozdaniu należy opisać dowody i kryteria, na których oparte są środki.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji i innym państwom członkowskim do dnia 31 grudnia każdego roku sprawozdanie zawierające aktualną wersję informacji, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 9

Uchylenie

Decyzja wykonawcza 2014/87/UE traci moc.

Artykuł 10

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 23 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji

Tonio BORG

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

WYMAGANIA DOTYCZĄCE WPROWADZANIA OKREŚLONYCH ROŚLIN, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2

SEKCJA 1

Oświadczenia, które należy podać w świadectwie, o którym mowa w art. 13 ust. 1 ppkt (ii) dyrektywy 2000/29/WE

1. Określone rośliny pochodzące z państw trzecich, w których stwierdzono występowanie określonego organizmu, można wprowadzać do Unii, wyłącznie jeśli towarzyszy im świadectwo fitosanitarne, o którym mowa w art. 13 ust. 1 pkt (ii) dyrektywy 2000/29/WE, spełniające wymogi określone w pkt 2 lub 3.
2. Świadectwo fitosanitarne zawiera w rubryce „Deklaracja dodatkowa” oświadczenie, że rośliny te były stale uprawiane w miejscu produkcji zarejestrowanym i nadzorowanym przez krajową organizację ochrony roślin w państwie pochodzenia oraz położonym na obszarze wolnym od szkodników ustanowionym przez tę organizację zgodnie z odpowiednimi Międzynarodowymi Standardami dla Środków Fitosanitarnych.

Nazwę obszaru wolnego od szkodników należy wskazać w rubryce „Miejsce pochodzenia”.

3. Świadectwo fitosanitarne musi w rubryce „Deklaracja dodatkowa” zawierać następujące oświadczenia:
 - a) określone rośliny były stale uprawiane w miejscu produkcji spełniającym następujące warunki:
 - (i) jest uznane za wolne od określonego organizmu i jego wektorów zgodnie z odpowiednimi Międzynarodowymi Standardami dla Środków Fitosanitarnych;
 - (ii) jest zarejestrowane i nadzorowane przez krajową organizację ochrony roślin w kraju pochodzenia;
 - (iii) jest fizycznie chronione przed wprowadzeniem określonego organizmu przez jego wektory;
 - (iv) podlega odpowiednim zabiegom fitosanitarnym w celu utrzymania go wolnym od wektorów określonego organizmu;
 - (v) jest poddawane przynajmniej dwa razy w roku urzędowej kontroli przeprowadzanej w odpowiednim czasie. Podczas poprzednich inspekcji nie stwierdzono ani objawów występowania określonego organizmu, ani jego wektorów lub, jeżeli stwierdzono podejrzanе objawy, przeprowadzono testy i potwierdzono brak występowania określonego organizmu;
 - b) w pobliżu miejsca produkcji stosuje się zabiegi fitosanitarne przeciwko wektorom określonego organizmu;
 - c) partie określonych roślin zostały poddane corocznym testom na zasadzie kontroli wyrzykowej, i wykluczono asymptomatyczne występowanie określonego organizmu;
 - d) określone rośliny były transportowane poza sezonem lotów wszystkich znanych wektorów określonego organizmu lub w zamkniętych pojemnikach lub opakowaniach, co uniemożliwiło zakażenie określonym organizmem i każdym z jego znanych wektorów;
 - e) bezpośrednio przed wywozem partie określonych roślin zostały poddane urzędowej kontroli wizualnej, pobraniu próbek i badaniom, przy zastosowaniu schematu pobierania próbek, który jest w stanie z wiarygodnością 99 % potwierdzić, że poziom występowania określonego organizmu w tych roślinach jest niższy niż 1 %, i który jest ukierunkowany w szczególności na rośliny wykazujące podejrzanе objawy występowania tego organizmu.
4. Punkty 2 i 3 stosuje się odpowiednio do określonych roślin, które były uprawiane na obszarze wolnym od agrofaga oraz poza obszarem wolnym od agrofaga.

SEKCJA 2

Inspekcja

Odpowiedzialny organ urzędowy poddaje określone rośliny drobiazgowej kontroli w miejscu wprowadzenia lub w miejscu przeznaczenia określonym zgodnie z dyrektywą Komisji 2004/103/WE ⁽¹⁾. Kontroli dokonuje się w formie kontroli wizualnych oraz, w przypadku podejrzenia występowania określonego organizmu, w formie pobierania próbek i przeprowadzania testów każdej partii określonych roślin. Próbki mają wielkość umożliwiającą z 99 % wiarygodnością potwierdzenie, że poziom występowania określonego organizmu w tych roślinach jest niższy niż 1 %.

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 2004/103/WE z dnia 7 października 2004 r. w sprawie kontroli tożsamości i zdrowia roślin, produktów roślinnych lub innych produktów wymienionych w części B załącznika V do dyrektywy Rady 2000/29/WE, które mogą być przeprowadzane w miejscu innym niż miejsce wprowadzenia do Wspólnoty lub w miejscu znajdującym się w pobliżu oraz określającej wymogi odnoszące się do wymienionych kontroli (Dz.U. L 313 z 12.10.2004, s. 16).

ZAŁĄCZNIK II

WARUNKI PRZEMIESZCZANIA OKREŚLONYCH ROŚLIN WEWNĄTRZ UNII, O KTÓRYM MOWA W ART. 3

1. Określone rośliny, które były uprawiane co najmniej przez część swojego życia na wyznaczonym obszarze, mogą być przemieszczane do stref innych niż strefy zakażone i w strefach innych niż strefy zakażone, wyłącznie jeżeli towarzyszy im paszport roślin przygotowany i wydany zgodnie z dyrektywą Komisji 92/105/EWG ⁽¹⁾.
2. Określone rośliny, które były uprawiane co najmniej przez część swojego życia na wyznaczonym obszarze, mogą być przemieszczane do stref innych niż strefy zakażone i w strefach innych niż strefy zakażone, wyłącznie jeżeli w całym okresie spędzonym w obrębie wyznaczonego obszaru spełniają, oprócz pkt 1, następujące wymogi:
 - a) miejsce produkcji, w którym były uprawiane w obrębie wyznaczonego obszaru, spełnia następujące warunki:
 - (i) jest uznane jako wolne od określonego organizmu;
 - (ii) jest zarejestrowane zgodnie z dyrektywą Komisji 92/90/EWG ⁽²⁾;
 - (iii) jest fizycznie chronione przed wprowadzeniem określonego organizmu przez jego wektory;
 - (iv) podlega odpowiednim zabiegom fitosanitarnym w celu zapewnienia, by było ono nadal wolne od wektorów określonego organizmu;
 - (v) jest poddawane przynajmniej dwa razy w roku urzędowym kontrolom przeprowadzanym w odpowiednim czasie. Podczas poprzednich inspekcji nie wykryto ani objawów występowania określonego organizmu, ani jego wektorów lub, jeżeli zauważono podejrzane objawy, przeprowadzono testy i potwierdzono brak występowania określonego organizmu;
 - b) reprezentatywne próbki każdego gatunku określonych roślin z każdego miejsca produkcji zostały poddane corocz-nemu badaniu i wykluczono asymptomatyczne występowanie określonego organizmu;
 - c) w pobliżu miejsca produkcji stosuje się zabiegi fitosanitarne przeciwko wektorom określonego organizmu.
3. Określone rośliny przemieszczane przez wyznaczone obszary lub w ich obrębie były transportowane poza sezonem lotów wszystkich znanych wektorów określonego organizmu lub w zamkniętych pojemnikach lub opakowaniach, co uniemożliwiło zakażenie określonym organizmem i każdym z jego znanych wektorów.

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 92/105/EWG z dnia 3 grudnia 1992 r. ustanawiająca stopień normalizacji w odniesieniu do „paszportów” roślin używanych przy przemieszczaniu niektórych roślin, produktów roślinnych i innych przedmiotów w obrębie Wspólnoty i ustanawiająca szczegółowe procedury dotyczące wydawania takich „paszportów” roślin oraz warunki i szczegółowe procedury dotyczące ich wymiany (Dz.U. L 4 z 8.1.1993, s. 22).

⁽²⁾ Dyrektywa Komisji 92/90/EWG z dnia 3 listopada 1992 r. ustanawiająca obowiązki, jakim podlegają producenci i importerzy roślin, produktów roślinnych lub innych oraz ustanawiająca szczegóły ich rejestracji (Dz.U. L 344 z 26.11.1992, s. 38).

ZAŁĄCZNIK III

USTANOWIENIE WYZNACZONYCH OBSZARÓW I ŚRODKÓW PRZEWIDZIANE W ART. 7

SEKCJA 1

Ustanowienie wyznaczonych obszarów

1. Strefa zakażona obejmuje wszystkie rośliny, o których wiadomo, że są zakażone określonym organizmem, wszystkie rośliny wykazujące objawy wskazujące na możliwe zakażenie tym organizmem oraz wszystkie inne rośliny, które mogą być zakażone tym organizmem ze względu na bliskość zakażonych roślin lub wspólne źródło produkcji, jeśli jest znane, z zakażonymi roślinami, lub rośliny z nich wyhodowane.

2. Strefa buforowa ma szerokość przynajmniej 2 000 m.

Szerokość strefy buforowej może zostać ograniczona do przynajmniej 1 000 m, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) usunięte zostały zakażone rośliny, wraz z wszystkimi roślinami wykazującymi objawy wskazujące na możliwe zakażenie określonym organizmem oraz wszystkimi innymi roślinami, które zidentyfikowano jako prawdopodobnie zakażone. Usuwanie przeprowadza się w taki sposób, aby z usuniętych roślin nie pozostał żaden materiał;
 - b) przeprowadzono badanie dotyczące wytyczenia granic, które obejmowało przeprowadzanie testów z zastosowaniem schematu pobierania próbek, który jest w stanie z wiarygodnością 99 % potwierdzić, że poziom występowania określonego organizmu w roślinach znajdujących się w odległości do 2 000 m od granicy strefy zakażonej jest niższy niż 0,1 %.
3. Dokładne wytyczenie granic stref oparte jest na rzetelnych zasadach naukowych, biologii określonego organizmu i jego wektorów, stopniu zakażenia, występowaniu wektorów oraz rozmieszczeniu możliwych roślin żywicielskich na danym obszarze.
4. Jeśli występowanie określonego organizmu zostanie potwierdzone poza strefą zakażoną, granice strefy zakażonej i strefy buforowej zostają poddane przeglądowi i odpowiednio zmienione.
5. Jeżeli na wyznaczonym obszarze na podstawie badań, o których mowa w art. 4 ust. 1, oraz monitoringu, o którym mowa w sekcji 2 lit. h) niniejszego załącznika, nie stwierdzi się występowania określonego organizmu przez okres 5 lat, to wyznaczenie to może zostać zniesione.

SEKCJA 2

Środki, które należy wprowadzić na wyznaczonych obszarach

Na wyznaczonym obszarze zainteresowane państwo członkowskie wprowadza następujące środki w celu zwalczania określonego organizmu:

- a) najszybciej jak to możliwe usuwa wszystkie rośliny zakażone określonym organizmem wraz z wszystkimi roślinami wykazującymi objawy wskazujące na możliwe zakażenie tym organizmem oraz wszystkimi innymi roślinami, które zidentyfikowano jako prawdopodobnie zakażone. Usuwanie przeprowadza się w taki sposób, aby z usuniętych roślin nie pozostał żaden materiał, podejmując wszelkie konieczne środki ostrożności, aby uniknąć rozprzestrzeniania się określonego organizmu w trakcie usuwania i po nim;
- b) przeprowadza pobieranie próbek i testy określonych roślin, roślin tego samego rodzaju co zakażone rośliny oraz wszystkich innych roślin wykazujących objawy występowania określonego organizmu w promieniu 200 m wokół zakażonych roślin, z zastosowaniem schematu pobierania próbek, który jest w stanie z wiarygodnością 99 % potwierdzić, że poziom występowania określonego organizmu w tych roślinach jest niższy niż 0,1 %;
- c) niszczy, na miejscu lub w pobliskim miejscu leżącym w obrębie wyznaczonego obszaru i wskazanym do tego celu, całe rośliny, części roślin lub drewno, które może przyczynić się do rozprzestrzeniania określonego organizmu. Niszczenia dokonuje się w sposób odpowiedni, by zapewnić nierozprzestrzenianie określonego organizmu;
- d) niszczy, na miejscu lub w pobliskim miejscu, wszelki materiał roślinny pochodzący z przycinania określonych roślin i roślin tego samego rodzaju co zakażone rośliny. Niszczenia dokonuje się w sposób odpowiedni, by zapewnić nierozprzestrzenianie określonego organizmu przez jego wektora;

- e) dokonuje odpowiednich zabiegów fitosanitarnych określonych roślin i roślin, które mogą być żywicielami wektorów określonego organizmu, w celu zapobieżenia rozprzestrzeniania określonego organizmu przez te wektory;
- f) śledzi wstecz do źródła zakażenia i lokalizuje określone rośliny związane z danym przypadkiem zakażenia, które mogły zostać przemieszczone przed ustanowieniem wyznaczonego obszaru. Odpowiednie organy obszaru przeznaczenia tych roślin są informowane o wszystkich odpowiednich szczegółach takich przemieszczeń, aby umożliwić badanie roślin i, w stosownych przypadkach, zastosowanie odpowiednich środków;
- g) wprowadza zakaz sadzenia określonych roślin i roślin tego samego rodzaju co zakażone rośliny w miejscach, które nie są zabezpieczone przed wektorami;
- h) przeprowadza — w formie inspekcji przeprowadzanej co najmniej raz w roku we właściwych okresach — intensywne monitorowanie pod kątem występowania określonego organizmu, ze szczególnym uwzględnieniem strefy buforowej oraz określonych roślin i roślin tego samego rodzaju co zakażone rośliny, w tym testy, w szczególności wszelkich roślin wykazujących objawy. Liczba próbek wskazana jest w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 8;
- i) prowadzi działania mające na celu podniesienie świadomości społeczeństwa na temat zagrożeń związanych z określonym organizmem i na temat środków wprowadzonych w celu zapobiegania jego wprowadzaniu do Unii i rozprzestrzenianiu się w Unii, w tym warunków dotyczących przemieszczania określonych roślin z wyznaczonego obszaru, ustanowionego zgodnie z art. 7;
- j) w stosownych przypadkach wprowadza specjalne środki w celu zaradzenia szczególnym problemom lub komplikacjom, co do których można mieć uzasadnione obawy, że uniemożliwią, utrudnią lub opóźnią zwalczanie, w szczególności problemom związanym z dostępnością i odpowiednią likwidacją wszystkich roślin zakażonych lub roślin, u których podejrzewa się zakażenie, bez względu na ich lokalizację, publiczną lub prywatną własność czy osoby lub podmioty za nie odpowiedzialne;
- k) wprowadza wszelkie inne środki, które mogą przyczynić się do zwalczania określonego organizmu, z uwzględnieniem standardu ISPM nr 9 ⁽¹⁾ i z zastosowaniem zintegrowanego podejścia zgodnie z zasadami określonymi w standardzie ISPM nr 14 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Wytyczne dotyczące programów eliminowania organizmów szkodliwych — norma referencyjna ISPM nr 9 sekretariatu Międzynarodowej Konwencji Ochrony Roślin, Rzym. Data publikacji: 15 grudnia 2011 r.

⁽²⁾ Stosowanie zintegrowanych środków w systemowych podejściach do zarządzania zagrożeniem organizmem szkodliwym — norma referencyjna ISPM nr 14 sekretariatu Międzynarodowej Konwencji Ochrony Roślin, Rzym. Data publikacji: 8 stycznia 2014 r.

SPROSTOWANIA

**Sprostowanie do decyzji nr 2 Wspólnego Komitetu Regionalnej konwencji w sprawie paneurośró-
dziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia z dnia 21 maja 2014 r. w sprawie wniosku
Republiki Mołdawii o przystąpienie jako umawiająca się strona do Regionalnej konwencji
w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 217 z dnia 23 lipca 2014 r.)

Strona 88, przypis 2:

zamiast: „(2)”,

powinno być: „(*)”.

Sprostowanie do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II)

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 335 z dnia 17 grudnia 2009 r.)

Strona 132, załącznik VII, Tabela korelacji, kolumna „niniejsza dyrektywa”, przedostatni rząd:

zamiast: „—”,

powinno być: „art. 13 ust. 27”.

Strona 133, kolumna „niniejsza dyrektywa”, dziesiąty i jedenasty rząd:

zamiast: „art. 18 lit. g)

art. 18 lit. h)”,

powinno być: „art. 18 ust. 1 lit. g)

art. 18 ust. 1 lit. h)”.

Strona 136, kolumna „dyrektywa 2002/83/WE”, dziesiąty rząd:

zamiast: „art. 28 i 28 lit. a)”,

powinno być: „art. 28 i 28a”.

Strona 148, załącznik VII, Tabela korelacji, kolumna „niniejsza dyrektywa”, czwarty rząd:

zamiast: „art. 210 ust. 1 lit. f)”,

powinno być: „art. 212 ust. 1 lit. f)”.

Strona 148, załącznik VII, Tabela korelacji, kolumna „niniejsza dyrektywa”, piąty rząd:

zamiast: „art. 210 ust. 1 lit. g)”,

powinno być: „art. 212 ust. 1 lit. g)”.

Strona 152, kolumna „dyrektywa 2002/83/WE”, ósmy rząd:

zamiast: „art. 19 ust. 1 akapit drugi tiret drugie”,

powinno być: „art. 19 ust. 1 akapit pierwszy tiret drugie”.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL